

Sygn. akt II AKa 103/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok (spr.)

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 r.

sprawy

1) K. O. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x18), art. 278 § 1 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k. (x2), art. 279 § 1 w zw. z 64 § 1 k.k. (x19) art. 279 § 1 k.k. w zb. z 13 § 1 w zw. z 279 § 1 w zb. z art. 278 § 1 w zw. z 12 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z 278 § 1 w zw. z 12 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zb. z 279 § 1 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k. (x3), art. 13 § 1 w zw. z 279 § 1 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.

2) R. J. (1) oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. (x2), art. 280 § 1 k.k. (x3), art. 291 § 1 k.k., art. 223 § 1 k.k. w zw. z 4 § 1 k.k.,

3) M. W. (1) oskarżonego z art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. (x2), art. 280 § 1 k.k.

4) Ł. T. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. (x12), art. 279 § 1 k.k. w zb. z 13 § 1 w zw. z 279 § 1 k.k. w zb. z 278 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z 278 § 1 w zw. z 12 k.k., art. 279 § 1 (x6), art. 280 § 1 k.k. w zb. z 279 § 1 w zw. z 11 § 2 k.k., art. 291 § 1 k.k., art. 13 § 1 w zw. z 279 § 1 k.k.

5) D. B. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. (x6), art. 279 § 1 w zb. z 13 § 1 k.k. w zw. z 279 § 1 k.k. w zb. z 278 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. 278 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k., art. 279 § 1 k.k. (x2), art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k., art. 291 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 25 marca 2013 r. sygn. akt V K 216/09

zmienia wyrok w zaskarżonej części, wobec oskarżonych K. O. (1), R. J. (1) i M. W. (1) w ten sposób, że:

uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny orzeczonej wobec oskarżonego M. W. (1),

w ramach czynu przypisanego oskarżonemu K. O. (1), w zakresie dotyczącym zarzutu określonego w pkt XLI komparacji wyroku ustala, iż czyn ten został popełniony w dniu 17 lutego 2008 r., zaś w ramach czynu przypisanego oskarżonemu, w zakresie dotyczącym zarzutu określonego w pkt I komparacji wyroku uzupełnia podstawę prawną skazania o art. 13 § 1 k.k. a podstawę prawną wymiaru kary o art. 14 § 1 k.k.,

z opisów czynów przypisanych oskarżonemu K. O. (1), w zakresie zarzutów określonych w pkt I, II, III, IV, V, VIII, IX komparacji wyroku eliminuje nazwisko K. K. (1), w zakresie zarzutów określonych w pkt VI i VII komparacji wyroku, eliminuje nazwiska M. W. (1) i K. K. (1), w zakresie zarzutów określonych w pkt XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXXIV, XXXV komparacji wyroku, eliminuje nazwiska Ł. T. (1) i D. B. (1), w zakresie zarzutów określonych w pkt XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXXIII, XXXIX komparacji wyroku, eliminuje nazwisko Ł. T. (1), a nadto z opisów czynów przypisanych oskarżonemu R. J. (1), w zakresie zarzutów określonych w pkt I, II, III, IV, V, VIII, IX, X komparacji wyroku, oraz z opisów czynów przypisanych oskarżonemu M. W. (1), w zakresie zarzutów określonych w pkt VIII, IX komparacji wyroku, eliminuje nazwisko K. K. (1) – zastępując powyższe nazwiska słowami „innymi ustalonymi osobami”,

karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego K. O. (1) obniża do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy, a z mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. O. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 sierpnia 2008 r. do dnia 12 kwietnia 2010 r.,

karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego R. J. (1) obniża do 3 (trzech) lat, a z mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu R. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8 sierpnia 2008 r. do 30 grudnia 2010 r.,

uchyla wyrok wobec M. W. (1) w zakresie rozstrzygnięć dotyczących zarzutów określonych w pkt VI i VII komparacji wyroku i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie;

II. uchyla wyrok w części dotyczącej Ł. T. (1) tj. w zakresie rozstrzygnięć odnoszących się do zarzutów określonych w pkt XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVIII, XXXIX komparacji wyroku i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie;

III. uchyla wyrok w części dotyczącej D. B. (1) tj. w zakresie rozstrzygnięć odnoszących się do zarzutów określonych w pkt XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXXIII, XXXIV, XXXV i XXXVI komparacji wyroku i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie;

IV. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonych K. O. (1), R. J. (1) i M. W. (1);

V. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wymierzone M. W. (2) za zarzucane mu czyny, określone w pkt VIII i IX komparacji wyroku, łączy i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł, zaś na podstawie

art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 sierpnia 2008 r. do dnia 8 sierpnia 2010 r. a na poczet kary łącznej grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 sierpnia 2010 r. do dnia 27 września 2010 r. przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości;

VI. zwalnia oskarżonych K. O. (1), R. J. (1) i M. W. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłat za obie instancje;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. C. i adw. D. B. (2), Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 zł, obejmujące 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego K. O. (1) oraz na rzecz adw. M. G. (1) i adw. B. C. (1) – Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 zł, obejmujące 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego M. W. (1).

UZASADNIENIE

K. O. (1), K. K. (1) i R. J. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 01 sierpnia 2008 roku w miejscowości R., woj. (...), przy ul. (...) na terenie magazynów firmy (...) z siedzibą w R. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności pracownika ochrony S. J. w ten sposób, że przewrócili go na podłogę, związali mu ręce i nogi, usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia przewody elektryczne i oświetleniowe o nieustalonej wartości na szkodę w/wym. firmy, lecz czynu tego nie dokonali z uwagi na interwencję osób trzecich, przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, zaś K. K. (1) dopuścił się tego czynu będąc uprzednio skazany za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia

- to jest w stosunku do R. J. (1) o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k.,

- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- zaś w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

II. w nocy pomiędzy godziną 23:14 01 sierpnia 2008 roku a godziną 00:23 02 sierpnia 2008 roku w miejscowości (...), gmina D., woj. (...), na stacji (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) podjechali na stację paliw samochodem (...) i zabrali w celu przywłaszczenia paliwa, które zatankowali, w postaci oleju napędowego w ilości 56,40 litra, za które nie zapłacili, a następnie odjechali, gdzie łączna suma strat wyniosła 265,64 złotych na szkodę M. R. właściciela stacji (...) w M., przy czym K. K. (1) i K. O. (1) czynu tego dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem

- to jest w stosunku do R. J. (1) o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) i K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w nocy 22 lipca 2008 roku w miejscowości Z., woj. (...), przy ul. (...) na terenie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) włamali się do Baru (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach wejściowych skąd dokonali zaboru celem przywłaszczenia trzech automatów do gier wraz ze znajdującymi się w ich wnętrzu pieniędzmi, gdzie łączna suma strat wyniosła 30.116,11 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, a K. K. (1) dopuścił się tego czynu, będąc uprzednio skazany za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności

- to jest w stosunku do R. J. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,
- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
- a w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

IV. w nocy 02 sierpnia 2008 roku w W., woj. (...), na stacji paliw (...) przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności M. O. poprzez uderzenia pięściami w twarz zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.335,40 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, zaś K. K. (1) dopuścił się tego czynu, będąc uprzednio skazany za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności

- to jest w stosunku do R. J. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,
- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
- zaś w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

V. w dniu 02 sierpnia 2008 roku w miejscowości K., woj. (...), przy ul. (...), na stacji (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), dokonali napadu rabunkowego na osobie J. P. w ten sposób, że obezwładnili go używając przemocy w postaci kopnięcia w brzuch, przytrzymania za ręce i ciało oraz naciągnięcie mu koszuli na głowę, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze oraz pistolet gazowy na łączną sumę strat 2.000,00 złotych na szkodę właściciela stacji A. D., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, zaś K. K. (1) dopuścił się tego czynu, będąc uprzednio skazany za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności

- to jest w stosunku do R. J. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,
- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
- zaś w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

a nadto K. O. (1), K. K. (1) oraz

M. W. (1) (W.) o to, że:

VI. w dniu 07 sierpnia 2008 roku w Z., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M.

N. zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki (...) nr rej. (...) wartości 20.000,00 złotych na szkodę Ł. K., przy czym K. K. (1) i K. O. (1) czynu tego dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem

- to jest w stosunku do M. W. (1) o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.,
- a w stosunku do K. O. (1) i K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VII. w nocy z 05/06 sierpnia 2008 roku w W., woj. (...), na terenie parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości 2.500,00 złotych wraz ze znajdującymi się wewnątrz elektronarzędziami o wartości 2.500,00 złotych w ten sposób, że po uprzednim otwarciu za pomocą śrubokrętu drzwi przednich samochodu, weszli do jego wnętrza, a następnie po wyciągnięciu kabli z obudowy kierownicy uruchomili w/wym. pojazd, zabierając również zawartość samochodu na

łącną sumę strat 5.000,00 zł na szkodę M. i K. Z., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, zaś K. K. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności

- to jest w stosunku do M. W. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- zaś w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

a nadto K. O. (1), K. K. (1), M. W. (1) i R. J. (1) o to, że:

VIII. w okresie od 01 sierpnia do 05 sierpnia 2008 roku w W. na skrzyżowaniu ulic (...), na terenie budowy, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) włamali się do pomieszczeń gospodarczych w ten sposób, że oberwali kłódkę założoną na skobel drzwi wejściowych do pomieszczeń gospodarczych w budowanym budynku skąd zabrali w celu przywłaszczenia agregat tynkarski, maszynę (...) o wartości 20.000,00 złotych na szkodę P. K., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia maszynę (...) o wartości 20.000,00 zł na szkodę Firmy A- (...), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, zaś K. K. (1) czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany z przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności

- to jest w stosunku do R. J. (1) i M. W. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- zaś w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

IX. w dniu 26 lipca 2008 roku w W. na skrzyżowaniu ulic (...), w skonie gier, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), używając przemocy polegającej na skrępowaniu nóg i rąk taśmą klejącą i przewróceniu na podłogę, doprowadzili pracownika salonu (...) do stanu bezbronności, przy czym zabrali w celu przywłaszczenia dwa automaty do gier H. (...), dwie kasetki z pieniędzmi oraz papierosy na łączną sumę strat w 60.000,00 złotych na szkodę M. S. (1), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, zaś K. K. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności

- to jest w stosunku do R. J. (1) i M. W. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- zaś w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

a nadto K. K. (1) i R. J. (1) o to, że:

X. w okresie od 19 lipca 2008 roku do 23 lipca 2008 roku w W. i na terenie powiatu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), przyjęli a następnie użytkowali i pomogli w ukryciu samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości 6.000,00 złotych, o którym wiedzieli, że pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem z ulicy (...) w W., przy czym K. K. (1) czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary

- to jest w stosunku do R. J. (1) o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. K. (1) o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

nadto K. O. (1) oraz

Ł. T. (1) i D. B. (1)(B.) o to, że:

XI. w nocy 15/16 maja 2008 roku w W., woj. (...), przy zbiegu ulic (...) i ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), po uprzednim doprowadzeniu pracownika salonu (...) do stanu bezbronności poprzez zmuszenie go do położenia się na podłogę, zabrali w celu przywłaszczenia 5 sztuk automatów do gier, telefon komórkowy oraz pieniądze w kwocie 600,00 złotych, gdzie sumą strat wynosi: 800,00 złotych na szkodę R. R. oraz 25.649,60 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i S. W. (1), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w dniu 30 grudnia 2007 roku przy ulicy (...) w Ł., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności pracownika salonu (...) przez obezwładnienie go siłą oraz skrępowanie taśmą klejącą, zabrali celem przywłaszczenia trzy sztuki automatów do gier wartości 25.164,10 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanymi za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIII. w nocy 12/13 maja 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) w zamiarze wykonania z góry powziętego zamiaru dokonali włamania poprzez pokonanie zabezpieczeń do pomieszczeń znajdujących się na terenie klubu sportowego (...), skąd dokonali zaboru celem przywłaszczenia elektronarzędzi, silników dogodzi, silników zaburtowych, samochodu ciężarowego marki (...), roweru i innych przedmiotów o łącznej wartości nie mniej niż 131.450,50 złotych na szkodę M. G. (2), (...) Sp. z o.o., G. G., B. G., A. J., A. R., J. C., J. K. (1), T. K. (1) i W. L. w tym:

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do pomieszczeń użytkowanych przez M. G. (2) poprzez wyrwanie kraty okiennej ze ściany i wypchnięcie okna warsztatu samochodowego i stolarskiego, skąd zabrali celem przywłaszczenia elektronarzędzia o wartości 15.000,00 złotych na szkodę w/wym. oraz samochód marki (...) nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczami na sumę strat 48.500,00 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do hangaru nr 2 firmy (...) poprzez wyrwanie gniazda zamka w drzwiach wejściowych, skąd zabrali celem przywłaszczenia narzędzia i elektronarzędzia wartości 28.850,00 złotych na szkodę G. G. oraz rower wartości 1.700,00 złotych na szkodę B. G.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży silnika zaburtowego marki (...) oraz silnika (...) na sumę strat 15.500,00 złotych na szkodę A. J.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do garażu A. R. po uprzednim przecięciu skobłą drzwi przygotowując do wyniesienia elektronarzędzia o wartości nie mniejszej niż 250,00 złotych na szkodę w/wym.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do garażu J. C. poprzez obcięcie zaczepów kłódki, skąd zabrali celem przywłaszczenia silnik zaburtowy marki (...) o wartości 14.000,00 złotych na szkodę w/wym.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do garażu J. K. (1) poprzez obcięcie zaczepów kłódki, skąd zabrali celem przywłaszczenia silnik zaburtowy marki E. (...) o wartości 2.500,00 złotych na szkodę tego pokrzywdzonego,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży silnika zaburtowego marki S. (...) o wartości 5.000,00 złotych na szkodę T. K. (1),

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do garażu W. L. poprzez obcięcie zaczepów kłódki skąd zabrali celem przywłaszczenia klimatyzator (...) wraz z częściami o wartości 750,50 złotych na szkodę w/wym.,

przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- tj. w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIV. w nocy 24/25 czerwca 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z A. O. (1) i G. P. w zamiarze wykonania z góry powziętego zamiaru dokonali włamania do pomieszczeń gospodarczych na budowie osiedla mieszkalnego poprzez przecięcie kłódek oraz skobli zabezpieczających pomieszczenia, skąd dokonali zaboru celem przywłaszczenia maszyn budowlanych o łącznej wartości 116.02J,/00 złotych na szkodę firm (...), (...) A. G. (1) i (...) J. S.

w tym

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do pomieszczeń magazynowych poprzez przecięcie kłódki, skąd zabrali celem przywłaszczenia agregat tynkarski marki K. oraz agregat tynkarski marki P. (...) na sumę strat 30.000,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w T.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do pomieszczeń magazynowych poprzez przecięcie kłódki i skobli, skąd zabrali celem przywłaszczenia pokrywę silomatu, sondę, (...) oraz agregat tynkarski (...)5 na sumę strat 16.027,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w L.,

- we wskazanym powyżej miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży urządzenia miksokret na sumę strat 70.000,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w L.,

przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XV. w dniu 11 grudnia 2007 roku w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z

P. G. (1), po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności

pracownika ochrony D. K. poprzez przewrócenie na podłogę,

nakrycie go kocem i przetrzymywanie, dokonali włamania do pomieszczeń magazynowych poprzez zerwanie klódek na drzwiach, skąd zabrali celem przywłaszczenia linki miedziane oraz pręty miedziane na łączną sumę strat 143.595,00 złotych na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVI. w nocy 24/25 listopada 2007 roku w W., woj. (...),

przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z innymi osobami, po uprzednim wyłamaniu zamka i zarwaniu klódky drzwi włamali się do pomieszczeń magazynowych, skąd dokonali zaboru celem przywłaszczenia przewodów elektrycznych o wartości 96.500,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w miejscowości P. oraz narzędzi budowlanych wartości 20.819,00 złotych na szkodę firmy (...) – R. D. (1) z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z

włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVII. w dniu 21 czerwca 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) doprowadzili do stanu bezbronności pracownika salonu (...) poprzez uderzenie go pięścią w twarz a następnie przewrócenie, a następnie dokonali zaboru celem przywłaszczenia telefonu komórkowego S. (...) wartości 50,00 złotych na szkodę w/wym. oraz dwóch automatów do gier B. (...) i (...) o łącznej wartości 30.000,00 złotych na szkodę A. K. oraz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozboju

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVIII. w nocy 28/29 marca 2008 roku w W. 32A, pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu M. N. (1) oraz z P. G. (1) i innymi osobami, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności pracownika ochrony K. B. poprzez bicie w twarz i głowę, dokonali przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. oraz pieniędzy na jego szkodę, a także zabrali celem przywłaszczenia złom aluminiowy, miedziany oraz palnik gazowy będący własnością firmy (...) należącej do J. K. (2), po czym włamali się do pomieszczenia biurowego poprzez przecięcie klódek, skąd zabrali celem przywłaszczenia komputer marki A. wraz z monitorem należące do firmy (...), stanowiącej własność Z. R. (1), gdzie wartość strat wynosi: 150,00 złotych na szkodę K. B., 6.050,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w W. oraz 3.000,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- tj. w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIX. w okresie od 18 czerwca 2008 roku do 21 czerwca 2008 roku w W., wspólnie z M. N. (1) przyjęli a, następnie użytkowali i pomogli w ukryciu samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości 13.000,00 złotych, o którym wiedzieli, że pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem z ulicy (...) w W. na szkodę M. W. (3) dokonanej w dniu 18/19 czerwca 2008 roku, przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) i D. B. (1) o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k.,

a nadto K. O. (1) i Ł. T. (1) o to, że:

XX. w dniu 22 maja 2008 roku w S., woj. (...), przy ul. (...) II 2A działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) po uprzednim doprowadzeniu pracownika stacji (...) S. S. (1) do stanu bezbronności poprzez uderzenie pięścią w twarz, narzucenie na głowę koca a następnie skrupowanie rąk i nóg taśmą klejącą, zabrali celem przywłaszczenia pieniądze z pomieszczeń socjalnych oraz kasy, telefon komórkowy (...), urządzenie monitoringu oraz włamali się do automatu do gier, skąd zabrali pieniądze na łączną sumę strat 14.985,00 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. oraz 2.757,00 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXI. w dniu 06 maja 2008 roku w (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z P. N. (1) po uprzednim wywarzeniu drzwi do pomieszczenia stacji (...), a następnie doprowadzenia do stanu bezbronności pracownika stacji M. W. (4) poprzez bicie po całym ciele oraz skrupowanie taśmą samoprzylepną, dokonali zaboru celem przywłaszczenia trzech automatów do gier wartości 21.500,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w L. oraz pieniędzy w kwocie 911,00 złotych i telefonu komórkowego marki (...) o wartości 300,00 złotych na łączną sumę strat około 1.211,00 złotych na szkodę właściciela stacji B. C. (2), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXII. w nocy z 11/12 maja 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) po uprzednim zerwaniu kłódek na drzwiach wejściowych dokonali włamania do pomieszczeń Pubu P. -skąd zabrali celem przywłaszczenia 2 sztuki automatów do gier wartości 30.000,00 złotych na szkodę firmy (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) oraz T. G. (1), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXIII. w dniu 21 czerwca 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z A. O. (1), G. P. i P. G. (1), po uprzednim doprowadzeniu pracownika ochrony K. P. (1) do stanu bezbronności

poprzez przytrzymywanie za ręce i szyję oraz uderzenie pięścią w twarz, dokonali zaboru celem przywłaszczenia złomu w postaci chłodnic samochodowych na łączną sumę strat 500,00 złotych na szkodę firmy (...) należącej do M. F. i A. G. (2) z siedzibą w W., monitora (...), pieniędzy w kwocie 3.200,00 złotych i dwóch pamięci przenośnych na łączną sumę strat 5.000,00 złotych na szkodę firmy (...) należącej do R. H. z siedzibą w W. oraz dokonali włamania do pomieszczeń biurowych należących do firmy (...), należącej do P. N. (2) z siedzibą w W. celem dokonania zaboru mienia, czego jednak nie dokonali z uwagi na brak przedmiotów pozostających w ich zainteresowaniu, przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXIV. w nocy 28/29 stycznia 2008 roku w miejscowości (...), działając wspólnie i w porozumieniu a także z K. N. oraz Ł. J. po uprzednim doprowadzeniu pracownika ochrony J. W. (1) do stanu bezbronności poprzez położenie na podłogę, wykręcenie rąk oraz skrępowanie taśmą samoprzylepną dokonali zaboru celem przywłaszczenia: telefonu komórkowego i elektronarzędzi na sumę strat: 8.1300,54 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., 21.016,00 złotych na szkodę firmy (...)A.- z siedzibą w P. i 500,00 złotych na szkodę J. W. (1), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXV. w dniu 11 stycznia 2008 roku w W., woj. (...), na terenie bazaru (...) przy skrzyżowaniu ulic (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z Ł. J. i innymi osobami, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności pracownika ochrony C. S. poprzez uderzenie pięścią w twarz, przytrzymywanie za ręce i groźenie pozbawieniem życia dokonali włamania do pawilonu 55 D poprzez wyłamanie zamka w drzwiach wejściowych, skąd zabrali celem przywłaszczenia wyroby tytoniowe, baterie, karty telefoniczne oraz pieniądze na łączną sumę strat 73.000,00 złotych na szkodę K. P. (2), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXVI. w nocy 14/15 maja 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) na terenie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z M. J. (1) i innymi osobami, po uprzednim zerwaniu plomb 11 kontenerów usiłowali dokonać zaboru celem przywłaszczenia 3 kartonów ze sprzętem DVD o wartości nie mniejszej niż 250,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w W., przy czym czynu tego nie dokonali z uwagi na interwencję pracowników w/wym. firmy, przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXVII. w dniu 24 marca 2008 roku w R., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z K. N. i P. G. (1), po uprzednim zerwaniu klódek z drzwi wejściowych włamali się do pomieszczeń skupu złomu, skąd dokonali zaboru celem przywłaszczenia złomu miedzianego, aluminiowego, ołowianego oraz przewodów spawalniczych na łączną sumę strat 6.500,00 złotych na szkodę firmy (...) S.C. należącej do I. B., M. K. (1) i T. G. (2)

z siedzibą w R., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

ponadto K. O. (1) o to, że:

XXVIII. w nocy 31 marca/O. kwietnia 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) z (...) na terenie budowy osiedla mieszkalnego, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) i M. S. (2) oraz z M. J. (2) i P. G. (1), po uprzednim wyważeniu okna pomieszczenia socjalnego oraz przecięciu kłódki pomieszczenia magazynowego dokonali zaboru celem przywłaszczenia elektronarzędzi budowlanych, m.in. agregatu tynkarskiego (...), urządzenia miksokret marki (...) oraz innych narzędzi na łączną wartość: 34.200,00 na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. i 5.509,00 na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXIX. w dniu 24 lutego 2008 roku w L., woj. (...), na skrzyżowaniu ulic (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) i M. S. (2) oraz z K. N., używając przemocy w postaci popchnięć i przyduszenia poduszką doprowadzili H. L. do stanu bezbronności a następnie, po uprzednim wyłamaniu wkładek w drzwiach wejściowych pomieszczeń biurowych dokonali zaboru celem przywłaszczenia radiotelefonu (...) wartości 450,00 złotych na szkodę (...) (...) oraz dokonali zaboru celem przywłaszczenia elektronarzędzi na łączną wartość strat 10.822,00 złotych na szkodę B. C. (3), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXX. w nocy 3/4 kwietnia 2008 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (2) i M. S. (2) oraz z M. J. (1), po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych lokalu gastronomicznego (...), dokonali zaboru celem przywłaszczenia trzech automatów do gier marki (...) 2 szt. oraz (...) 1 szt. na łączną wartość strat 79.800,00 złotych na szkodę U. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXI. w nocy 20/21 marca 2008 roku w W., woj. (...), przy Rondzie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) i M. S. (2) oraz z P. G. (1) i M. G. (3), po uprzednim wyrwaniu kraty okiennej z pomieszczenia biurowego zabrali celem przywłaszczenia pieniądze w kwocie 7.000,00 złotych na szkodę E. T., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXII. w dniach 26/28 stycznia 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) na terenie budowy, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) i M. S. (2) oraz z M. J. (1) i P. G. (1), po uprzednim przecięciu skobla włamali się do kontenera skąd zabrali celem przywłaszczenia 6 szt. nagrzewnic gazowych (...), 3 szt. rozgałęziacza gumowego trzykrotnego, 3 szt. wtyczki gumowej (...), 75 mb przewodu (...) (...) na łączną sumę strat 7.800,00 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

ponadto K. O. (1) i Ł. T. (1) o to, że:

XXXIII. w nocy z 7/8 maja 2008 roku w S., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) i M. S. (2), po uprzednim obcięciu kłódki od bramy wjazdowej dostali się do wnętrza pomieszczenia biurowego, skąd zabrali w celu przywłaszczenia metale kolorowe w postaci aluminium i miedzi oraz pieniądze, na łączną sumę strat 2.080,00 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto K. O. (1), D. B. (1) i Ł. T. (1) o to, że:

XXXIV. w dniu 19 lutego 2008 roku w W. przy ul. (...) na

terenie firmy (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z

M. J. (3) i Ł. J., doprowadzili do stanu bezbronności pracownika ochrony M. W. (5) poprzez narzucenie mu na głowę kurtki oraz przyłożenie do szyi noża, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki

(...) wraz z ładowarką o nieustalonej wartości na szkodę w/wym. oraz dokonali włamania do pomieszczeń firmy (...) S.A. w W. po uprzednim przecięciu kłódek, przy czym nie dokonali zaboru żadnych przedmiotów z uwagi na interwencję pracowników w/wym. firmy, przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do D. B. (1) i Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXV. w nocy 23/24 czerwca 2008 roku w miejscowości (...) gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z G. P. i A. O. (1), doprowadzili do stanu bezbronności pracownika ochrony H. O. poprzez położenie na ziemi, związaniu rąk i nóg, a następnie zamknięcie w pojeździe marki (...), dokonali włamania do pomieszczeń skupu złomu poprzez obcięcie kłódki w drzwiach, skąd zabrali celem przywłaszczenia złom miedziany na łączną sumę strat 10.000,00 złotych na szkodę Z. R. (2), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do D. B. (1) i Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

ponadto Ł. T. (1) i D. B. (1) o to, że:

XXXVI. w nocy 17/18 grudnia 2007 roku w Ł., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, po uprzednim wyłamaniu okna

dostali się do wnętrza domu, skąd zabrali celem przywłaszczenia urządzenia biurowe, kasetkę z pieniędzmi w kwocie 3.000,00 złotych, radio samochodowe marki P. na łączną sumę strat 25.000,00

złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w

Ł., a następnie dokonali zaboru kluczyków i dowodu rejestracyjnego samochodu (...) nr rej. (...), po czym

również kradzieży tego pojazdu o wartości 23.156,00 na szkodę firmy

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

nadto K. O. (1) o to, że:

XXXVII. w nocy 6/7 marca 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) oraz z K. N., M. J. (1) i innym nieustalonym mężczyzną, po uprzednim wybiciu szyby w tylnych lewych drzwiach samochodu marki (...) nr rej. (...) dokonali zaboru celem przywłaszczenia aluminiowych frontów meblowych na łączną wartość: 8.500,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w miejscowości S. oraz 200,00 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w miejscowości T., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów - to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto Ł. T. (1) o to, że:

XXXVIII. w nocy 27/28 maja 2008 roku w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z innymi osobami, po uprzednim przecięciu linki zabezpieczającej bramę, z terenu budowy domku jednorodzinnygo zabrał celem przywłaszczenia agregat prądotwórczy marki P.

oraz agregat tynkarski (...) na łączną sumę strat 50.940,00 złotych

na szkodę Ł. F.

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.,

a także K. O. (1) i Ł. T. (1) o to, że:

XXXIX. w nocy 19/20 kwietnia 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) na terenie Odlewni (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz z M. J. (3), po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności pracownika ochrony H. W., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia odlewów z metali nieżelaznych oraz różnych odlewów użytkowych i figur metalowych oraz elektronarzędzi na łączną sumę strat 109.500,00 złotych na szkodę właściciela odlewni (...) oraz dowodu osobistego, kart płatniczych, telefonu komórkowego marki „S. (...)” na łączną sumę strat 600,00 złotych na szkodę H. W., przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k.,

- a w stosunku do K. O. (1) o przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

ponadto K. O. (1) o to, że:

XL. w dniu 16 grudnia 2007 roku w W., woj. (...), przy ul. (...) na terenie skupu złomu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z P. G. (1), po uprzednim obcięciu kraty przy drzwiach wejściowych włamali się do pomieszczenia magazynowego, skąd zabrali celem przywłaszczenia 2 pojemniki aluminiowe z zawartością złomu miedzianego na łączną sumę strat 1.500,00 złotych na szkodę firmy (...) s.c. z siedzibą w W., stanowiącego własność Z. J., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa

kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLI. w dniu 17 stycznia 2008 roku w W., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) oraz z innymi osobami, po wyważeniu drzwi wejściowych włamali się do pomieszczeń domu jednorodzinnego skąd zabrali celem przywłaszczenia złoty pierścionek na łączną sumę strat 600,00 złotych na szkodę S. W. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLII. w okresie od 18 czerwca do lipca 2008 roku w W. i na terenie

powiatu (...), wspólnie z L. W. (1) i M. N. (1) przyjęli, a następnie użytkowali i pomagali w ukryciu samochod marki (...) nr rej. (...) o wartości 10.700,00 złotych, o którym wiedzieli, że pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem z ulicy (...) w W. na szkodę A. S. (1), dokonanej w dniu 18/19 czerwca 2008 roku, przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLIII. w nocy 22/23 grudnia 2007 roku w T., woj. (...), na terenie stacji elektroenergetycznej przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), L. W. (1) i M. S. (2), a także z M. G. (3), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci klódek dostali się do wnętrza pięciu magazynów skąd zabrali celem przywłaszczenia elektronarzędzia, przewody sterownicze i przedłużacze elektryczne o łącznej wartości 25.000,00 złotych na szkodę firm (...) Sp. z o.o. oraz elektronarzędzia i różnego rodzaju klucze o łącznej wartości 4.500,00 złotych na szkodę firmy (...), przy czym K. O. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto K. O. (1) i **S. B. (B.)** o to, że:

XLIV. w dniu 25/26 lutego 2008 roku w L. woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) i M. S. (2) oraz z M. G. (3) po uprzednim pokonaniu zamków pomieszczeń biurowych dokonali zaboru celem przywłaszczenia elektronarzędzi nadłączną sumę strat 31.630,00 złotych na szkodę T. K. (2), przy czym czyny tego dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów - to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto K. O. (1) o to, że:

XLV. w dniu 18 maja 2008 roku w W. nabył od nieznanego mężczyzny za kwotę 6.000,00 złotych 112 sztuk żyrandoli wyprodukowanych przez firmę (...), które pochodziły z przestępstwa włamania w nocy z 13/14 maja 2008 roku do samochodu marki (...) nr rej. (...) z przyczepą o nr rej. (...) na szkodę PPHU (...) w P., znajdujące się na terenie posesji przy ul. (...) w W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLVI. w nocy z 24/25 lipca 2008 roku w W., woj. (...), na ul. (...) po uprzednim otwarciu za pomocą śrubokrętu drzwi przednich samochodu, pokonując zabezpieczenie w postaci zamków zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości 3.000,00 złotych na szkodę M. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLVII. w okresie czasu od 19 do 28 lipca 2008 roku w W., woj. (...), na terenie parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) poprzez pokonanie zamków fabrycznych zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki "F. (...)" nr rej. (...) wraz ze znajdującymi się wewnątrz namiotami handlowymi oraz wózkiem dziecięcym na łączną sumę strat 10.000,00 złotych na szkodę A. S. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLVIII. w okresie czasu od 07 do 12 lutego 2008 roku w W., woj. (...), na terenie parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) poprzez pokonanie zamków fabrycznych zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki (...) nr rej. (...) na łączną sumę strat 6.000,00 złotych na szkodę P. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLIX. w dniu 17 -lutego 2008 roku w W. przy ul. (...) róg (...) na terenie budowy wspólnie i w porozumieniu z Ł. J. i P. G. (1), po uprzednim doprowadzeniu do stany bezbronności pracownika ochrony R. D. (2) poprzez narzucenie mu na głowę kurtki oraz grożenie okaleczeniem nożem, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch telefonów komórkowych marki (...) o nieokreślonej wartości, zegarek (...) wartości 460,00 złotych oraz pieniądze w kwocie 220,00 złotych na szkodę w/wym., po czym po uprzednim przecięciu kłódek dokonał włamania do kontenerów skąd zabrał celem przywłaszczenia elektronarzędzia na łączną sumę strat 7.500,00 na szkodę firmy (...) stanowiącej własność A. Z. z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów

- to jest o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

a także Ł. T. (1) o to, że:

L. w okresie od 06 marca 2008 roku do 11 września 2008 roku w W. nabył od K. O. (1), K. N.,

M. J. (1) i M. S. (2) aluminiowe fronty meblowe na łączną wartość 8.500,00 złotych wiedząc, że pochodzą one z przestępstwa kradzieży z włamaniem do samochodu marki „F.

D." dokonanej w dniu 06/ 07 marca 2008 roku w W. przy

ul. (...) na szkodę firmy (...) z siedzibą w miejscowości

S.

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.,

nadto J. J. (1) o to, że:

LI. w dniu 08 sierpnia 2008 roku w P. dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego T. B., podczas wykonywania przez niego czynności służbowych w ten sposób, że będąc kierowcą samochodu osobowego nr rej. (...) nie zastosował się do polecenia zatrzymania i ruszył w/wym. Samochodem w kierunku pokrzywdzonego usiłując go potrącić, czym zmusił go do wskoczenia na maskę samochodu

- to jest o przestępstwo określone w art. 223 k.k.

a także S. B. o to, że:

LII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż 29 stycznia 2008 roku a nie później niż 21 kwietnia 2008 roku, w T. nabył od nieustalonej osoby za kwotę 200,00 złotych telefon komórkowy marki N. (...) nr (...) wartości

około 350 złotych wiedząc, iż został on uzyskany w wyniku napadu rabunkowego dokonanego w nocy 28/29 stycznia 2008 roku w miejscowości G. na osobie J. W. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto K. K. (1) o to, że:

LIII. w nieustalonym okresie czasu, jednak nie wcześniej niż 31 października 2007 roku i nie później niż 11 września 2008 roku, nabył od nieustalonej osoby telefon komórkowy marki S. model (...) o nr (...) wiedząc, że pochodzi on z przestępstwa kradzieży z włamaniem do mieszkania w S. w okresie czasu od 31 października 2007 roku do 02 listopada 2007 roku, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

P. D. (D.) o to, że:

LIV. w okresie od 13 maja 2008 roku do 08 sierpnia 2008 roku w W., pomógł w zbyciu maszyny do demontażu opon o wartości 3.000,00 zł, wyważarki do kół o wartości 5.000,00 zł, roweru marki G. o wartości 1.700,00 zł i innych narzędzi, o których wiedziała, że pochodzą z przestępstwa kradzieży z włamaniem, dokonanej w nocy z 12/13 maja 2008 roku w W. przy ul. (...), do pomieszczeń i hal maszynowych, znajdujących się na terenie Klubu Sportowego (...), dokonanej na szkodę M. G. (2), (...) sp. z o.o., G. G., B. G., A. J., A. R., J. C., J. K. (1), T. K. s. i W. L.

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.,

LV. w okresie od 11 stycznia 2008 roku do 08 sierpnia 2008 roku w W. nabył za kwotę ok. 60.000,00 zł papierosy, cygaretki, tytonie, cygara różnych marek o wartości 73.000,00 zł, o których wiedział, że pochodzą z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanego w dniu 11 stycznia 2008 roku w W. na terenie bazaru (...) przy skrzyżowaniu ulic (...),

dokonanego na szkodę K. P. (2)

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.,

LVI. w okresie czasu od 17 grudnia 2007 roku do bliżej nieokreślonego dnia 2008 roku przyjął od D. B. (1) i Ł. T. (1) celem ukrycia, po czym zbył, samochód osobowy marki (...) nr rej. (...) wartości 23.156,00 zł wiedząc, że pochodzi on z kradzieży z włamaniem do firmy (...) w Ł. przy ul. (...) w nocy z 17/18 grudnia 2007 roku na szkodę firmy (...) z siedzibą w W.

- to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.,

a nadto K. O. (1) o to, że:

LVII. w okresie od listopada 2007 roku do 08 sierpnia 2008 roku na terenie W. i innych miejscowości woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1), R. J. (1), K. K. (1), M. W. (1), D. B. (1), M. S. (2), P. D. i M. N. (1) oraz innymi osobami brał udział im kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw - to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 3 k.k.,

ponadto D. B. (1), Ł. T. (1) i Piotra T. D. o to, że:

LVIII. w okresie od listopada 2007 roku do 08 sierpnia 2008 roku na terenie W. i innych miejscowości woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), K. O. (1), R. J. (1), M. W. (1), M. S., K. K. (1) oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw - to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.,

ponadto R. J. (1), K. K. (1) i M. W. (1) o to, że:

LIX. w okresie czasu od lipca 2008 roku do 08 sierpnia 2008 roku na terenie W. i innych miejscowości woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1), K. O. (1), Ł. T. (1), D. B. (1), M. S. (2), P. D. oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw - to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie uznał oskarżonego **K. O. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od I do IX, od XI do XXXIII, XXXV, XXXVII, XXXIX oraz od XL do XLVIII, przy czym z opisów czynów wymienionych w pkt I, IV, IX, XI, XII, XV, XVII, XVIII, XX, XXIII, XXIV, XXV, XXXV i XXXIX wyeliminował stan bezbronności, nadto przytoczone w opisach czynów nazwiska - w pkt: XIV - A. O. (1) i G. P., XV - P. G. (1), XVIII - P. G. (1), XXIII - A. O. (1), G. P. i P. G. (1), XXIV - K. N. i Ł. J., XXV - Ł. J., XXVI - M. J. (1), XXVII - K. N. i P. G. (1), XXVIII - M. J. (1) i P. G. (1), XXIX - K. N., XXX - M. J. (1), XXXI - P. G. (1) i M. G. (3), XXXII - M. J. (3) i P. G. (1), XXXV - G. P. i A. O. (1), XXXVII - K. N. i M. J. (1), XXXIX - M. J. (3), XL - P. G. (1), XLIII - M. G. (3), XLIV - M. G. (3) - zastępuje słowami „innymi ustalonymi osobami”, w kwalifikacji prawnej czynu z pkt XII wyeliminował art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i czyn ten w stosunku do oskarżonego K. O. (1) zakwalifikował z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując, iż czyn z pkt XXII w stosunku do oskarżonego K. O. (1) wypełnia dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś czyn z pkt XXXV wypełnia dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a także ustalił, iż wartość wskazanych w pkt XXVIII przedmiotów skradzionych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. wynosiła 34.200,00 złotych, zaś przedmiotów skradzionych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. wynosiła 5.509,00 złotych, i za to:

- za czyny opisane w pkt I, IV, V, IX, XI, XV, XVII, XX, XXI, XXIII, XXIV, XXV, XXIX, XXXV i XXXIX na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XII na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 12 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- za czyny opisane w pkt II i VI na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu kary grzywny po 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt III, VII, VIII, XVI, XXII, XXVII, XXVIII, XXX, XXXII, XXXIII, XXXVII, XL, XLI, XLIII i XLIV na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt XXXI, XLVI, XLVII i XLVIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. i z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary po 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIV na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33

§ 2 k.k. wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XVIII na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt XIX i XLII na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu kary grzywny po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn z pkt XLV na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XXVI na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- w ramach czynu opisanego w pkt XXXIV oskarżonego K. O. (1) uznał za winnego tego, że: w dniu 19 lutego 2008 roku w W. przy ul. (...) na terenie firmy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. B. (1) i Ł. T. (1) oraz z innymi osobami, używając przemocy wobec pracownika ochrony M. W. (5) poprzez narzucenie mu na głowę kurtki oraz przewrócenie na fotel, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki (...) wraz z ładowarką o nieustalonej wartości na szkodę w/wym. oraz dokonał włamania do pomieszczeń firmy (...) S.A. w W. po uprzednim przecięciu klódek, przy czym nie dokonał zaboru żadnych przedmiotów z uwagi na interwencję pracowników w/wym. firmy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów - to jest popełnienia czynu określonego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/wym. przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- w ramach czynu opisanego w pkt XLIX oskarżonego K. O. (1) uznał za winnego tego, że: w dniu 17 lutego 2008 roku w W. przy ul. (...) róg (...) na terenie budowy, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używając wobec pracownika ochrony R. D. (2) przemocy w postaci przewrócenia na posłanie i narzucenia w/wym. kurtki na głowę, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch telefonów komórkowych marki (...) o nieokreślonej wartości, zegarka marki (...) wartości 460,00 złotych oraz pieniędzy w kwocie 220,00 złotych na szkodę pokrzywdzonego, po czym po uprzednim przecięciu klódek dokonał włamania do kontenerów skąd zabrał celem przywłaszczenia elektronarzędzia na łączną sumę strat 7.500,00 złotych na szkodę firmy (...) stanowiącej własność A. Z. z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za przestępstwa kradzieży z włamaniem i rozbojów - to jest popełnienia czynu określonego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/wym. przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. O. (1) karę łączną 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i grzywny 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. O. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 08 sierpnia 2008 roku do dnia 12 kwietnia 2010 roku;

oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od I do X i LIII, przy czym z opisów czynów wymienionych w pkt I, IV i IX wyeliminował stan bezbronności, i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt II i VI na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt III, VII i VIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt IV, V i IX na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt X i LIII na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 września 2008 roku do dnia 21 lipca 2011 r.;

oskarżonego **R. J. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od I do V, od VIII do X i LI, przy czym z czynów wymienionych w pkt I, IV i IX wyeliminował stan bezbronności, i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt III i VIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt IV, V i IX na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt X na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt LI na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu R. J. (1) karę łączną 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i grzywny 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 08 sierpnia 2008 roku do dnia 30 grudnia 2010 roku;

oskarżonego **M. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od VI do IX, przy czym z opisu czynu wymienionego w pkt IX wyeliminował stan bezbronności, i za to:

- za czyn opisany w pkt VI na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt VII i VIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt IX na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu M. W. (1) karę łączną 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 08 sierpnia 2008 roku do dnia 29 listopada 2010 roku;

oskarżonego **Ł. T. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od XI do XXVII, XXXIII, XXXV, XXXVI, XXXVIII i XXXIX, przy czym z opisów czynów wymienionych w pkt XI, XII, XV, XVII, XVIII, XX, XXIII, XXIV, XXV, XXXV i XXXIX wyeliminował stan bezbronności, nadto przytoczone w opisach czynów nazwiska - w pkt: XIV - A. O. (1) i G. P., XV - P. G. (1), XVIII - P. G. (1), XXIII - A. O. (1), G. P. i P. G. (1), XXIV - K. N. i Ł. J., XXV - Ł. J., XXVI - M. J. (1), XXVII - K. N. i P. G. (1), XXXV - G. P. i A. O. (1), XXXIX - M. J. (3) - zastąpił słowami „innymi ustalonymi osobami”, w kwalifikacji prawnej czynu z pkt XII wyeliminował art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i czyn ten w stosunku do oskarżonego Ł. T. (1) zakwalifikował z art. 280 § 1 k.k., a także ustalił, iż czyn z pkt XXXV wypełnia dyspozycję art. 280 § 1 k.k., i za to:

- za czyny opisane w pkt XI, XII, XV, XVII, XX, XXI, XXIII, XXIV, XXV, XXXV i XXXIX na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył

mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIV na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt XVI, XXII, XXVII, XXXIII, XXXVI i XXXVIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XVIII na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIX na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XXVI na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- w ramach czynu opisanego w pkt XXXIV oskarżonego Ł. T. (1) uznał za winnego tego, że: w dniu 19 lutego 2008 roku w W. przy ul. (...) na terenie firmy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. B. (1) i K. O. (1) oraz z innymi osobami, używając przemocy wobec pracownika ochrony M. W. (5) poprzez narzucenie mu na głowę kurtki oraz przewrócenie na fotel, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki (...) wraz z ładowarką o nieustalonej wartości na szkodę w/wym. oraz dokonał włamania do pomieszczeń firmy (...) S.A. w W. po uprzednim przecięciu klódek, przy czym nie dokonał zaboru żadnych przedmiotów z uwagi na interwencję pracowników w/wym. firmy - to jest popełnienia czynu określonego w art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu Ł. T. (1) karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i grzywny 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu Ł. T. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 września 2008 roku do dnia 25 stycznia 2011 roku oraz od dnia 25 stycznia 2012 roku do dnia 09 lutego 2012 roku;

oskarżonego **D. B. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od XI do XIX i od XXXV do XXXVI, przy czym z opisów czynów wymienionych w pkt XI, XII, XV, XVII, XVIII, i XXXV wyeliminował stan bezbronności, nadto przytoczone w opisach czynów nazwiska - w pkt: XIV - A. O. (1) i G. P., XV - P. G. (1), XVIII - P. G. (1), XXXV - G. P. i A. O. (1) - zastępuje słowami „innymi ustalonymi osobami”, w kwalifikacji prawnej czynu z pkt XII wyeliminował art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i czyn ten w stosunku do oskarżonego D. B. (1) kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k., a także ustalił, iż czyn z pkt XXXV wypełnia dyspozycję art. 280 § 1 k.k., i za to:

- za czyny opisane w pkt XI, XII, XV, XVII i XXXV na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIV na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyny opisane w pkt XVI i XXXVI na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XVIII na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt XIX na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- w ramach czynu opisanego w pkt XXXIV oskarżonego D. B. (1) uznał za winnego tego, że: w dniu 19 lutego 2008 roku w W. przy ul. (...) na terenie firmy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i K. O. (1) oraz z innymi osobami, używając przemocy wobec pracownika ochrony M. W. (5) poprzez narzucenie mu na głowę kurtki oraz przewrócenie na fotel, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki (...) wraz z ładowarką o nieustalonej wartości na szkodę w/wym. oraz dokonał włamania do pomieszczeń firmy (...) S.A. w W. po uprzednim przecięciu klódek, przy czym nie dokonał zaboru żadnych przedmiotów z uwagi na interwencję pracowników w/wym. firmy - to jest popełnienia czynu określonego w art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu D. B. (1) karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności i grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 września 2008 roku do dnia 23 listopada 2010 roku, od 12 stycznia 2011 roku do dnia 25 stycznia 2011 oraz od dnia 25 stycznia 2012 roku do dnia 09 lutego 2012 roku;

oskarżonego **S. B.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt XLIV i LII, i za to:

- za czyn opisany w pkt XLIV na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- za czyn opisany w pkt LII na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu S. B. karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu S. B. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięć) lat;

oskarżonego **P. D.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od LIV do LVI i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu P. D. karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu P. D. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (cztery) lat;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu P. D. kary łącznej grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 kwietnia 2009 roku do dnia 05 lipca 2009 roku uznając karę grzywny za uiszczoną w całości;

uniewinnił oskarżonych: K. O. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt LVII, D. B. (1) i P. D. od popełnienia czynu opisanego w pkt LVIII, Ł. T. (1) od popełnienia czynów opisanych w pkt L i LVIII oraz R. J. (1), K. K. (1) i M. W. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt LIX, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał do naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód: oskarżonego K. O. (1) poprzez uiszczenie kwot - 3.000,00 (trzy tysiące) złotych na rzecz U. i L. W. (2), 24.333,30 (dwadzieścia cztery tysiące trzysta trzydzieści trzy, 30/100) złotych na rzecz K. P. (2), 3.500,00 (trzy tysiące pięćset) złotych na rzecz J. C., 625 (sześćset dwadzieścia pięć) złotych na rzecz J. K. (1), 1.210,00 (jeden tysiąc dwieście dziesięć) złotych na rzecz J. K. (2), 226,70 (dwieście dwadzieścia sześć, 70/100) złotych na rzecz R. D. (2), 5.204,75 (pięć tysięcy dwieście cztery, 75/100) złotych na rzecz R. D. (1), 7.500,00 (siedem tysięcy pięćset) złotych na rzecz Z. S., 1.666,70 (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt sześć, 70/100) złotych na rzecz R. H. i 750,00 (siedemset pięćdziesiąt) złotych na rzecz M. W. (3); oskarżonego Ł. T. (1) poprzez uiszczenie kwot - 24.333,30 (dwadzieścia cztery tysiące trzysta trzydzieści trzy, 30/100) złotych na rzecz K. P. (2), 3.500,00 (trzy tysiące pięćset) złotych na rzecz J. C., 625 (sześćset dwadzieścia pięć) złotych na rzecz J. K. (1), 1.210,00 (jeden tysiąc dwieście dziesięć) złotych na rzecz J. K. (2), 5.204,75 (pięć tysięcy dwieście cztery, 75/100) złotych na rzecz R. D. (1), 7.500,00 (siedem tysięcy pięćset) złotych na rzecz Z. S., 1.666,70 (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt sześć, 70/100) złotych na rzecz R. H. i 750,00 (siedemset pięćdziesiąt) złotych na rzecz M. W. (3) oraz oskarżonego D. B. (1) poprzez uiszczenie kwot - 3.500,00 (trzy tysiące pięćset) złotych na rzecz J. C., 625 (sześćset dwadzieścia pięć) złotych na rzecz J. K. (1), 1.210,00 (jeden tysiąc dwieście dziesięć) złotych na rzecz J. K. (2), 226,70 (dwieście dwadzieścia sześć, 70/100) złotych na rzecz R. D. (2), 5.204,75 (pięć tysięcy dwieście cztery, 75/100) złotych na rzecz R. D. (1), 7.500,00 (siedem tysięcy pięćset) złotych na rzecz Z. S., 1.666,70 (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt sześć, 70/100) złotych na rzecz R. H. i 750,00 (siedemset pięćdziesiąt) złotych na rzecz M. W. (3);

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz: adw. D. B. (2) - Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 7.232,40 (siedem tysięcy dwieście trzydzieści dwa, 40/100) złotych, w tym stawka podatku VAT i adw. Ł. C. - Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 6.937,20 (sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści siedem, 20/100) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego K. O. (1), adw. M. W. (6) - Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 7.232,40 (siedem tysięcy dwieście trzydzieści dwa, 40/100) złotych, w tym stawka podatku VAT i adw. M. K. (3) - Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 6.937,20 (sześć tysięcy dziewięćset

trzydzieści siedem, 20/100) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego K. K. (1) oraz adw. M. G. (1) - Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 6.937,20 (sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści siedem, 20/100) złotych, w tym stawka podatku VAT i adw. B. C. (1) - Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W.-W., kwotę 6.346,80 (sześć tysięcy trzysta czterdzieści sześć, 80/100) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego M. W. (1);

zasądził od oskarżonych K. O. (1), Ł. T. (1), D. B. (1), K. K. (1), R. J. (1), M. W. (1), S. B. i P. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłaty, w przypadających na nich częściach.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych K. O., K. K., R. J., M. M. W., Ł. T. i D. B., z tym że w trakcie rozprawy odwoławczej sprawa w zakresie dotyczącym K. K. (1) została wyłączona do odrębnego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. O. (1) - adw. D. B. (2) zarzucił wyrokowi:

- na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4) k.p. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu K. O. (1) kar jednostkowych oraz wymierzonej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i grzywny 360 stawek dziennych, przy ustalonej wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych poprzez brak warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Drugi **adwokat K. O. (1) adw. Ł. C.** zarzucił wyrokowi:

- na podstawie art. 435 k.p.k., art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej oskarżonemu K. O. (1) kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru.

W konkluzji wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu K. O. (1) kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej (zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji oskarżonego) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub też w innym - niższym wymiarze;

2. zasądzenie świadczonej przed Sądem Apelacyjnym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu według norm przepisanych (oświadczył jednocześnie, iż koszty te nie zostały zapłacone w całości).

Obrońca R. J. (1) zarzucił wyrokowi:

1. w odniesieniu do zarzutu LI obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 4, 7 w zw. art. 366 § 1 k.p.k. po przez nie rozważenie wszystkich okoliczności towarzyszących popełnieniu tego czynu w odniesieniu do tego zarzutu. Biorąc pod uwagę, że - jak wynika z materiału dowodowego - oskarżony R. J. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu a z okoliczności zdarzenia wynika, że oskarżony rzeczywiście mógł nie wiedzieć, iż próbują go zatrzymać Funkcjonariusze Policji, bowiem - jak wynika z materiału dowodowego - funkcjonariusz T. B., który nakazywał oskarżonemu R. J. zatrzymać się nie był ubrany w mundur funkcjonariusza policji a legitymacja służbowa zawieszona na szyi funkcjonariusza biorąc pod uwagę, że w stosunku do postury Funkcjonariusza jest niewielkich rozmiarów to w sytuacji, gdy przebieg zdarzenia ma charakter bardzo dynamiczny mogła być niedostrzeżona przez oskarżonego R. J. (zanim podjął próbę ucieczki) to z kolei mogło spowodować, pojawienie się myśli, że bliżej nieokreślona osoba chce mu wyrządzić krzywdę za któreś z przestępstw popełnionych wcześniej a w takiej sytuacji u oskarżonego byłby to zwykły odruch warunkowy polegający na podjęcia próby obrony siebie poprzez próbę ucieczki a nie przestępstwem umyślnym mającym na celu wyrządzenie krzywdy Funkcjonariuszowi Policji czy komukolwiek;

2. nadto naruszenie prawa materialnego przez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. , podczas gdy przepis ten wymaga do wypełnienia znamion tego przestępstwa działania „wspólnie i w

porozumieniu” a więc co najmniej współpracy dwóch osób a tymczasem zdaniem skarżącego było to działanie jednej osoby tj. oskarżonego R. J.;

3. w części dotyczącej wyroku łącznego naruszenie prawa materialnego tj. art. 54 § 1 k.k. po przez nieuwzględnienie dyrektywy tego przepisu, że w odniesieniu do oskarżonego R. J. kara powinna mieć charakter wychowawczy a nie być ukierunkowana na swoistą represję wobec młodocianego sprawcy, w efekcie naruszenia prawa materialnego tj. art. 54 § 1 doszło do wymierzenia przez Sąd oskarżonemu R. J. rażąco niewspółmiernej kary biorąc pod uwagę okoliczności sprawy oraz pozostałych współsprawców.

W konkluzji wniósł o zmianę wskazanego w niniejszej apelacji wyroku w ten sposób, iż Sąd w odniesieniu do zarzutu nr LI uniewinni oskarżonego R. J. w pozostałym zakresie zmieni karę łączną z 4 czterech lat pozbawienia ewentualnie uchyli wyrok i prześle sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. W. (1) zarzucił wyrokowi:

I. obrazę prawa materialnego art. 278 §1 k.k. przez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego M. W. (1) opisane w punkcie VI. wyczerpuje dyspozycję tego przepisu, mimo, że z prawidłowych ustaleń Sądu wynika, że w jego zachowaniu nie było znamion czynu zabronionego;

II. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art.7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. przez pominięcie przy kształtowaniu podstawy wyroku, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności łagodzących, w tym przede wszystkim tej, że oskarżony M. W. (1) jest sprawcą młodocianym, przez co doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. nie zastosowania art. 54 §1 k.k. w zw. z art. 115 § 10 k.k., a także błędnego ustalenia stanu faktycznego z pominięciem tych okoliczności, a w ostateczności mogło dojść również do rażącej niewspółmierności kary wymierzonej wobec młodocianego M. W. (1);

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej, zawierającej błędy logiczne oceny dowodów, że oskarżony W. dokonał zarzucanego mu: w punkcie VII. czynu z art. 279§ k.k.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie V Wydział Karny z dnia 25 marca 2013 r. sygnatura akt: V K 216/09 w zaskarżonej części dotyczącej oskarżonego M. W. (1), przez: uniewinnienie go od zarzutów opisanych w punktach VI. i VII. oraz w stosunku do czynów opisanych w punktach VIII i IX: przez znaczące obniżenie kary i środka karnego za te czyny, uwzględniając pominięte przez Sąd okoliczności łagodzące, takie jak młodociany wiek sprawcy, przyznanie się oskarżonego do tych czynów, fakt, że się uczy i pracuje.

Wniósł o zasądzenie na jego rzecz oraz na rzecz adw. M. G. (1) kosztów obrony świadczonej z urzędu za II instancję, oświadczając przy tym w imieniu własnym i adw. M. G. (1), że koszty te nie zostały w całości, ani żadnej części zwrócone.

Obrońca Ł. T. (1) zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje wystarczające podstawy do uznania, że oskarżony Ł. T. (1) dopuścił się zarzucanych mu w/w czynów, podczas, gdy okoliczności sprawy, jak również całość zebranych w sprawie dowodów ocenianych zgodnie z dyspozycją art 7 k.p.k. nie daje podstaw do przypisania mu winy w tym zakresie zwłaszcza, że istnieją w tej sprawie wątpliwości wynikające z wyjaśnień współoskarżonego K. O. (1) i zeznań świadka M. N. (1), których to wątpliwości Sąd I instancji nie rozstrzygnął i tym samym winien je tłumaczyć na korzyść oskarżonego L. T. (1);

2. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a szczególności:

2.1. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art; 5 § 2 k.p.k., art. k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, nieuwzględniającej całości kształtu materiału dowodowej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia

życiowego oceny dowodów, w szczególności czynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa oskarżonej Ł. T. (1) w ramach zarzucanych mu czynów, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów bezpośrednich wskazujących na to, co przejawia się w:

a) dokonaniu wybiórczej oceny wyjaśnień współoskarżonego K. O. (1) i zeznań M. N. (1) i bezpodstawne danie im wiary w zakresie osób sprawco rozpoznawanych czynów, zwłaszcza wobec istniejących i powoływanych przez Sąd instancji wątpliwości co do rzetelności ich zeznań i wyjaśnień oraz pominięcie okoliczności świadczących o niemożności uznania ich depozycji za wiarygodne, w zakresie sprawstwa czynów zarzucanych oskarżonemu Ł. T. (1);

b) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego kwestionującego swą winę w zakres czynów wymienionych w pkt od XI do XXVII i od XXXIII do XXXVI oraz XXXVIII i XXXIX części dyspozytywnej wyroku, w sytuacji, gdy jedynymi dowodami przeciwnymi wyjaśnienia współoskarżonego K. O. (1) i zeznania świadka M. N. (1) jako osób mających określony interes w złożeniu określonych depozycji, zaś w sprawie brak jest jakichkolwiek innych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanych mu w/w czynów, co w konsekwencji spowodowało oparcie orzeczenia o winie Oskarżonego Ł. T. (1) tylko na dowodach obciążających i pominięcie - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - dowodów dlań korzystnych;

c) wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu polegającym na pominięciu przez Sąd I instancji - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - podnoszonych przez oskarżonego Ł. T. (1) okoliczności, w których wskazywał on na istniejący głęboki konflikt z M. N. (1) i K. O. (1), którego podłożem były rozliczenia finansowe, co mogło być motywem obciążania przez te osoby i pomawiana oskarżonego Ł. T. (1) o popełnienie zarzucanych mu czynów, zaś sąd I instancji okoliczności tych w ogóle nie wziął pod uwagę przy wydawaniu swojego rozstrzygnięcia w sprawie, a nadto w ogóle się do nich nie odniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku;

d) wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - istotnych i korzystnych dla oskarżonego Ł. T. (1) okoliczności, które zostały ujawnione w toku przewodu sądowego, w szczególności wynikających z treści zeznań pokrzywdzonych: R. R., J. H. (1), D. K., P. R., K. B., M. W. (5), H. O., S. S. (1), M. W. (4), K. P. (1), J. W. (1), C. S. i H. W., którzy nie rozpoznali oskarżonego Ł. T. (1), jako sprawcy czynów wymienionych w pkt XI, XII, XV, XVII, XVIII, XX, XXI, XXIII, XXIV, XXV, XXXIV, XXXV i XXXIX części dyspozytywnej wyroku, co niewątpliwie potwierdzało wersję przedstawioną przez oskarżonego Ł. T. (1), czyniąc tym samym wersję tego oskarżonego wiarygodną w tym zakresie;

e) całkowitym bezzasadnym pominięciu przez Sąd I instancji faktu, że ślady daktyloskopijne, jak również ślady biologiczne ujawnione i zabezpieczone na miejscu zdarzeń, nie potwierdziły w jakikolwiek sposób obecności oskarżonego Ł. T. (1) w tych miejscach, a zatem brak było podstaw do uznania, że oskarżony Ł. T. (1) mógł dopuścić się zarzucanych mu czynów;

f) całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji sprzeczności pojawiających się w zeznaniach M. S. (2), a zwłaszcza okoliczności przekazanych przez tego świadka w postępowaniu jurysdykcyjnym, w których wskazywał on, że M. N. (1) wpływał na treść jego zeznań i nakłaniał do tego, by ten w swych depozycjach pogrążał oskarżonego Ł. T. (1), w konsekwencji czego Sąd I instancji okoliczności tych nie wziął pod rozwagę, a co więcej nie dokonał ich oceny i nie odniósł do nich w ogóle się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, choć niewątpliwie miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu Ł. T. (1), bowiem podważały bezinteresowność M. N. (1) i rzetelność składanych przezeń zeznań;

g) bezzasadne uznanie przez Sąd I instancji, że zeznania świadków Ł. J., P. G. (1), M. J. (1) i A. O. (1) nie miały znaczenia dla poczynionych w sprawie ustaleń, podczas gdy osoby te rzekomo miały brać udział w popełnieniu z oskarżonym Ł. T. (1) przestępstw wymienionych w pkt XIV (A. O. (1)), XV (P. G. (1)), XVIII (P. G. (1)), XXIII (A. O. (1) i P. G. (1)), XXIV (Ł. J.), XXV (pukasz J.), XXVI (M. J. (1)), XXVII (P. G. (1)), XXXIV (Ł. J.), XXXV (A. O. (1)), co w konsekwencji doprowadziło do przeoczenia i niewyjaśnienia istotnych wątpliwości, które świadczyły na korzyść oskarżonego Ł. T. (1);

2.2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegające na nieuzasadnionym odstąpieniu rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego Ł. T. (1) występujących w wyjaśnieniach współoskarżonego K. O. (1) i zeznaniach świadka M. N. (1) oraz M. S. (2) rozbieżności, zgodnie z zasadą domniemania niewinności i zasadą in dubio pro reo, pomimo istnienia szeregu wątpliwości w tym zakresie co do winy oskarżonego Ł. T. (1);

2.3. art. 7 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegające na nieobiektywnym uznaniu, że pomówienia współoskarżonego K. O. (1) oraz świadka M. N. (1) złożone w prowadzonym postępowaniu były wystarczającym dowodem winy Oskarżonego Ł. T. (1), podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone bezinteresownie, zostały złożone w celu złagodzenia własnej odpowiedzialności i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej;

2.4. art. 424 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez:

- sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sposób niezwykle lakoniczny i ogólnikowy, co przejawia się w braku szczegółowego uzasadnienia przez Sąd I instancji słuszności podjętych rozstrzygnięć dotyczących ustaleń faktycznych, rozważań prawnych oraz wymiaru kary i w rezultacie sporządzenie przez ten Sąd wadliwego uzasadnienia, które uniemożliwia prawidłową kontrolę instancyjną;

- sumaryczne oraz globalne powołanie się przez Sąd I instancji na dowody, bez wskazania jednakże konkretnych dowodów oraz faktów, jakie Sąd ten uznał za udowodnione lub nieudowodnione i w jakim zakresie się na nich oparł oraz brak przyporządkowania ich konkretnym ustaleniom faktycznym, co do poszczególnych zarzucanych czynów i w rezultacie na ich podstawie błędnym sporządzeniu uzasadnienia, co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie właściwej kontroli instancyjnej wydanego przez ten Sąd wyroku i powoduje niemożność jakiegokolwiek weryfikacji orzeczenia.

W konkluzji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynów wymienionych w pkt od XI do XXVII i od XXXIII do XXXVI oraz XXXVIII i XXXIX części dyspozytywnej wyroku, poprzez uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. T. (1) od popełnienia zarzucanych mu w/w czynów,

względnie

2. uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Obrońca D. B. (1) zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje wystarczające podstawy do uznania, że oskarżony D. B. (1) dopuścił się zarzucanych mu w/w czynów, podczas, gdy okoliczności sprawy, jak również całokształt zebranych w sprawie dowodów ocenianych zgodnie z dyspozycją art 7 k.p.k. nie daje podstaw do przypisania mu winy w tym zakresie zwłaszcza, że istnieją w tej sprawie wątpliwości szczególności wynikające z wyjaśnień współoskarżonego K. O. (1) i zeznań świadka M. N. (1), których to wątpliwości Sąd I instancji nie rozstrzygnął i tym samym winien je tłumaczyć na korzyść oskarżonego D. B. (1);

2. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:

2.1. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, nieuwzględniającej całokształtu materiału dowodowego oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów, w szczególności czynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń w zakresie winy i

sprawstwa oskarżonego D. B. (1) w ramach zarzucanych mu czynów, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów bezpośrednich wskazujących na to, co przejawia się w:

a) dokonaniu wybiórczej oceny wyjaśnień współoskarżonego K. O. (1) i zeznań M. N. (1), a także M. S. (2) i bezpodstawne danie im wiary w zakresie osób sprawców rozpoznawanych czynów, zwłaszcza wobec istniejących i powoływanych przez Sąd I instancji wątpliwości co do rzetelności ich zeznań i wyjaśnień oraz pominięcie okoliczności świadczących o niemożności uznania ich depozycji za wiarygodne, w zakresie sprawstwa czynów zarzucanych oskarżonemu D. B. (1);

b) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień Oskarżonego D. B. (1) kwestionującego swą winę w zakresie czynów wymienionych w pkt od XI do XIX i od XXXIV do XXXVI części dyspozytywnej wyroku w sytuacji, gdy jedynymi dowodami przeciwnymi są wyjaśnienia współoskarżonego K. O. (1) i zeznania świadka M. N. (1), jako osób mających określony interes w złożeniu określonych depozycji, zaś w sprawie brak jest jakichkolwiek innych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanych mu w/w czynów, co w konsekwencji spowodowało oparcie orzeczenia o winie oskarżonego D. B. (1) tylko na dowodach obciążających i pominięcie – bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - dowodów dlań korzystnych;

c) wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu polegającym na pominięciu przez Sąd I instancji - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - podnoszonych przez oskarżonego D. B. (1) okoliczności, w których wskazywał on na istniejący głęboki konflikt z M. N. (1) i K. O. (1), którego podłożem były rozliczenia finansowe, co mogło być motywem obciążania przez te osoby i pomawiana oskarżonego D. B. (1) o popełnienie zarzucanych mu czynów, zaś Sąd I instancji okoliczności tych w ogóle nie wziął pod uwagę przy wydawaniu swojego rozstrzygnięcia w sprawie, a nadto w ogóle się do nich nie odniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku;

d) wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - istotnych i korzystnych dla oskarżonego D. B. (1) okoliczności, które zostały ujawnione w toku przewodu sądowego, w szczególności wynikających z treści zeznań pokrzywdzonych: R. R., J. H. (1), D. K., P. R., K. B., M. W. (5) i H. O., którzy nie rozpoznali oskarżonego D. B. (1) jako sprawcy czynów wymienionych w pkt XI, XII, XV, XVII, XVIII, XXXIV i XXXV części dyspozytywnej Wyroku, co niewątpliwie potwierdzało wersję przedstawioną przez oskarżonego D. B. (1), czyniąc tym samym wersję tego oskarżonego wiarygodną w tym zakresie;

e) całkowitym bezzasadnym pominięciu przez Sąd I instancji faktu, że ślady daktyloskopijne, jak również ślady biologiczne ujawnione i zabezpieczone na miejscu zdarzeń, nie potwierdziły w jakikolwiek sposób obecności Oskarżonego D. B. (1) w tych miejscach, a zatem brak było podstaw do uznania, że oskarżony D. B. (1) mógł dopuścić się zarzucanych mu czynów;

f) całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji sprzeczności pojawiających się w zeznaniach M. S. (2), a zwłaszcza okoliczności przekazanych przez tego świadka w postępowaniu jurysdykcyjnym, w których wskazywał on, że M. N. (1) wpływał na treść jego zeznań i nakłaniał do tego, by ten w swych depozycjach pogrążał oskarżonego D. B. (1), w konsekwencji czego Sąd I instancji okoliczności tych nie wziął pod rozwagę, a co więcej nie dokonał ich oceny i nie odniósł do, nich w ogóle się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, choć niewątpliwie miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu D. B. (1), bowiem podważały bezinteresowność M. N. (1) i rzetelność składanych przezeń zeznań;

g) bezzasadne uznanie przez Sąd I instancji, że zeznania świadków Ł. J., P. G. (1), M. J. (3) i A. O. (1) nie miały znaczenia dla poczynionych w sprawie ustaleń, podczas gdy osoby te rzekomo miały brać udział w popełnieniu z oskarżonym D. B. (1) przestępstw wymienionych w pkt XIV (A. O. (1)), XV (P. G. (1)), XVIII (P. G. (1)), XXXIV (M. J. (3) i Ł. J.), XXXV (A. O. (1)), co w konsekwencji doprowadziło do przeoczenia i niewyjaśnienia istotnych wątpliwości, które świadczyły na korzyść oskarżonego D. B. (1);

2.2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegające na nieuzasadnionym odstąpieniu od rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego D. B. (1) występujących w wyjaśnieniach współoskarżonego K. O. (1) i zeznaniach świadka M. N. (1) oraz M. S. (2) rozbieżności, zgodnie z zasadą domniemania niewinności i zasadą in dubio pro reo, pomimo istnienia szeregu wątpliwości w tym zakresie co do winy oskarżonego D. B. (1);

2.3. art. 7 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegające na nieobiektywnym uznaniu, że pomówienia współoskarżonego K. O. (1) oraz świadka M. N. (1) złożone w prowadzonym postępowaniu były wystarczającym dowodem winy D. B. (1), podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone bezinteresownie, zostały złożone w celu złagodzenia własnej odpowiedzialności i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej;

2.4. art. 424 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez:

- sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sposób niezwykle lakoniczny i ogólnikowy, co przejawia się w braku szczegółowego uzasadnienia przez Sąd I instancji słuszności podjętych rozstrzygnięć dotyczących ustaleń faktycznych, rozważań prawnych oraz wymiaru kary i w rezultacie sporządzenie przez ten Sąd wadliwego uzasadnienia, które uniemożliwia prawidłową kontrolę instancyjną;

- sumaryczne oraz globalne powołanie się przez Sąd I instancji na dowody, bez wskazania jednakże konkretnych dowodów oraz faktów, jakie Sąd ten uznał za udowodnione lub nieudowodnione i w jakim zakresie się na nich oparł oraz brak przyporządkowania ich konkretnym ustaleniom faktycznym, co do poszczególnych zarzucanych czynów i w rezultacie na ich podstawie błędnym sporządzeniu uzasadnienia, co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie właściwej kontroli instancyjnej wydanego przez ten Sąd wyroku i powoduje niemożność jakiegokolwiek weryfikacji orzeczenia.

W konkluzji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynów wymienionych w pkt od XI do XIX i od XXXIV do XXXVI części dyspozytywnej wyroku, poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego D. B. (1) od popełnienia zarzucanych mu w/w czynów,

względnie

2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych są w znacznej części zasadne.

Zarzutem zawartym we wszystkich apelacjach nie można, w dużej mierze odmówić słuszności a przedstawione tam wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku, co do oskarżonych Ł. T. (1) i D. B. (1) i po części M. W. (1) oraz o jego zmianę co do oskarżonych K. O. (1) i R. J. (1), uznać należy za trafne.

Natomiast alternatywne wnioski apelacyjne o uniewinnienie oskarżonych Ł. T. (1) i D. B. (1) oraz częściowo M. W. (1) od zarzucanych im czynów uznać należy za przedwczesne, zaś wniosek o uniewinnienie R. J. (1) od czynu zarzucanego mu w pkt LI trzeba uznać za bezzasadny.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zarzuty podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonych Ł. T. (1) i D. B. (1), dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego w zasadzie pokrywają się, dlatego Sąd odwoławczy ustosunkowuje się do nich równocześnie.

Przede wszystkim trzeba podkreślić, że zasadniczym powodem uchylenia zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej ww. oskarżonych, odnośnie wszystkich przypisanych im czynów, było uwzględnienie podniesionych w apelacjach zarzutów dotyczących naruszenia przepisów procesowych w zakresie odnoszącym się do sądowej oceny dowodów, w tym zwłaszcza art. 7 k.p.k. i 410 k.p., w powiązaniu z zarzutem obrazę art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający kontrolę trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W związku z tym przypomnieć wypada, że prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie zależy, w pierwszej kolejności od przeprowadzenia wyczerpującego postępowania dowodowego a następnie od realizacji obowiązku wszechstronnej i wnikliwej oceny ujawnionych przed Sądem dowodów w granicach określonych w art. 7 k.p.k.

Sąd zobowiązany jest zatem do przeprowadzenia prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej a poza zasięgiem jego badań i rozważań nie mogą pozostać dowody istotne dla rozstrzygnięcia.

Orzekanie w oparciu o okoliczności wyselekcjonowane, czy choćby z pominięciem części tych, które dla wyrokowania miały znaczenie musi powodować poważne wątpliwość co do tego, czy w postępowaniu jurysdykcyjnym spełniono obowiązek dociekania prawdy obiektywnej.

Obowiązkiem Sądu orzekającego, wynikającym z zasady prawdy obiektywnej, jest zatem dążenie do wyjaśnienia wszystkich istotnych wątpliwości w sprawie oraz sprzeczności w materiale dowodowym i to przy uwzględnieniu całości zebranego materiału dowodowego, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k.

Z kolei Sąd odwoławczy może przeprowadzić właściwą kontrolę procesu myślowego, który doprowadził Sąd orzekający do określonych wniosków w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych, tylko wówczas gdy uzasadnienie wyroku spełnia warunki określone w art. 424 k.p.k.

Zgodnie w wymogami z art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie wyroku powinno wyraźnie wskazywać na których dowodach Sąd orzekający opiera ustalenie, każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu, a także przedstawić wyczerpującą ocenę dowodów przemawiających za przyjętymi ustaleniami.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że Sąd I instancji, rozpatrując niniejszą sprawę, nie sprostął wyżej opisanym obowiązkom, dopuszczając się licznych uchybień, stanowiących obrazę przepisów postępowania, które musiały skutkować częściowym uchyleniem przedmiotowego wyroku i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, że ani uwagi przedstawione dotychczas, ani też zawarte w dalszych rozważaniach, nie oznaczają, że wyrok w tejże części winien być traktowany jako oczywiście niesłuszny. Jeśli jednak, do jego wydania w tym zakresie doszło w sposób sprzeczny z zasadami statuowanymi przez Kodeks postępowania karnego, określającymi metody dochodzenia do prawdy materialnej, to oczywiście jest że takie orzeczenie ostać się nie mogło.

Nagromadzenie i waga błędów procesowych popełnionych przez Sąd na etapie oceny materiału dowodowego, sprawiają, że niecelowym jest szczegółowe odnoszenie się do podniesionego przez obronę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.), tym bardziej, że jak trafnie wskazano w ww. apelacjach, rażące naruszenie zasad określonych w art. 424 k.p.k. powoduje, że skuteczne przeprowadzenie kontroli odwoławczej wyroku jest nieomal niemożliwe. Mankamenty uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, polegające w szczególności na pobieżnej analizie i ocenie materiału dowodowego, wręcz udaremniają możliwość zweryfikowania jego trafności na płaszczyźnie ustaleń faktycznych i prawnych.

Jak wyżej powiedziano Sąd odwoławczy może przeprowadzić rzetelną kontrolę wyroku tylko wówczas, gdy jego uzasadnienie spełnia kryteria z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Pisemne motywy wyroku powinny wskazywać logiczny proces, który doprowadził do określonych wniosków w przedmiocie winy i jej zakresu. Uzasadnienie powinno zarazem zawierać dokładne ustalenie podstawy faktycznej

wyroku jak i wyjaśnienie jego podstawy prawnej. Winno ono zatem wyraźnie wskazywać na jakich dowodach Sąd opiera ustalenie każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu, a także należyce rozważyć i ocenić wszystkie dowody, przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi lub przeciwko nim oraz wyjaśnić wszystkie rozbieżności w materiale dowodowym i ustosunkować się do nich. W przypadku nie respektowania wyżej opisanych zasad (tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie), nie jest możliwym odparcie zarzutu przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, określonych w art. 7 k.p.k. zaś skuteczna kontrola instancyjna wyroku jest w zasadzie wykluczona.

W szczególności, w realiach niniejszej sprawy, charakteryzującej się dużym stopniem trudności i znaczną obszernością materiału dowodowego, niedopuszczalnym było zablokowanie w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów, w tym w szczególności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych, po całości ustaleń faktycznych dotyczących grupy łącznie 55 zarzutów (str. 38 – 40 uzasadnienia). Co prawda w dalszych partiach uzasadnienia wyroku podjęta została próba posegregowania dowodów z zeznań świadków oraz z dokumentów i przyporządkowania ich poszczególnym zarzutom, jednak, zabieg ten uznać należy za bezskuteczny, skoro nie dotyczył on w jakimkolwiek zakresie dowodów bezpośrednio obciążających oskarżonych – takich jak, wyjaśnienia K. O. (1) czy zeznania M. N. (1) i M. S. (2).

Jest oczywistym, że Sąd nie może globalnie powoływać się na przeprowadzone na rozprawie dowody lecz koniecznym jest ustalenie zależności każdego z nich - nie tylko w całości ale i w konkretnym fragmencie - od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia.

W sprawie o tak skomplikowanym materiale dowodowym, każde przyjęte ustalenie musi być powiązane ze wskazaniem dowodu z którego wynika – a w razie potrzeby z wskazaniem odpowiedniego fragmentu dowodu odnoszącego się do danego ustalenia (z przywołaniem konkretnych kart akt sprawy) - a nie z sumarycznym odwoływaniem się, jak to uczynił Sąd I instancji, do dziesiątków protokołów przesłuchań i konfrontacji obejmujących setki kart akt sprawy.

Nie można w tej sytuacji nie zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym w apelacjach, że globalne przywoływanie dowodów w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uniemożliwia jakiegokolwiek odniesienie się do materiału dowodowego obciążającego poszczególnych oskarżonych. Nie wiadomo bowiem jakie konkretnie dowody i w jakiej części, stanowiły o uznaniu poszczególnych oskarżonych za winnych popełnienia kolejnych zarzucanych im czynów. Brak precyzyjnego przypisania poszczególnym ustaleniom faktycznym z jakiego dowodu i w jakim zakresie zostały wyprowadzone, w praktyce, uniemożliwia kontrolę rozumowania Sądu I instancji w postępowaniu apelacyjnym i to, zarówno Sądowi odwoławczemu jak i stronom procesowym.

Jeżeli chodzi o zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę poszczególnych dowodów to stwierdzić należy, że jest ona, zwłaszcza w zakresie zeznań M. N. i wyjaśnień K. O., wyjątkowo pobieżna oraz częściowo niespójna i niekompletna.

Relacje ww. osób miały kluczowe znaczenie dla uznania sprawstwa i winy oskarżonych i stanowiły przytłaczającą część podstawy dowodowej ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Rzecz w tym, że zeznania i wyjaśnienia M. N. i K. O. nie stanowią monolitu. Zawierają zarówno wewnętrzne niespójności i odmienności, jak i wzajemne sprzeczności – trafnie podnoszone w apelacjach i zupełnie pominięte w rozważaniach Sądu I instancji. Sąd ten wymienia w całości, jakby „jednym tchem”, wszystkie protokoły przesłuchań i konfrontacji M. N. i K. O. – jako podstawę ustaleń faktycznych wyroku.

Następnie na 22 stronach maszynopisu streszczono zawartości kilkudziesięciu protokołów przesłuchań i konfrontacji K. O. (obejmujących kilkaset kart akt sprawy), oraz w nieco węższym zakresie przytoczono zmienne zeznania i wyjaśnienia M. N. – nie wskazując w jakim zakresie dowody te są wewnętrznie niespójne i wzajemnie rozbieżne. Sąd I instancji ograniczył się w tej mierze jedynie do lakonicznego odnotowania okoliczności, iż przedstawione przez O. i N. wersje zdarzeń na poszczególnych etapach postępowania odbiegają od siebie oraz, że również pomiędzy relacjami tych

osób następują pewne sprzeczności, lecz są to różnice o drugorzędnym charakterze, nie mające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (str. 88, 90, 110 uzasadnienia).

Tego rodzaju ocena budzi istotne zastrzeżenia, zwłaszcza w kontekście trafnie podnoszonej w apelacji okoliczności, iż ww. różnice pomiędzy poszczególnymi relacjami O. i N. odnoszą się do najistotniejszej (z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonych) kwestii, składów osobowych grup współsprawców, którzy realizowali poszczególne opisane w akcie oskarżenia przestępstwa. Wystarczy tu przytoczyć pominięty w rozważaniach Sądu I instancji, problem obecności oskarżonego B. w trakcie popełniania przestępstw na terenie klubu sportowego (...). Najpierw K. O., w trakcie rozprawy, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia wskazujące na sprawstwo B. w tym zakresie, by następnie oświadczyć, że jego tam w ogóle nie było (k. 8571v). Należy w związku z tym podkreślić, że Sąd ma możliwość oparcia ustaleń faktycznych orzeczenia na jednej z kilku odmiennych wersji, prezentowanych przez osobę obciążającą oskarżonego, jednakże jego rozstrzygnięcie w tym zakresie musi być poprzedzone wnikliwą analizą i wszechstronną oceną takich wersji w korelacji z innymi dowodami.

Podobnie rzecz się ma odnośnie wzajemnych sprzeczności pomiędzy zeznaniami i wyjaśnieniami K. O. i M. N. – nad którymi Sąd I instancji przeszedł do porządku dziennego, kwitując je, zupełnie oderwaną od realiów niniejszej sprawy konkluzją, że M. N. potwierdził „w ostateczności” wersję zdarzeń zaprezentowaną przez K. O. (st. 90 uzasadnienia).

Powyższa ocena wywołuje dezaprobatę zwłaszcza wobec faktu, iż pomiędzy relacjami K. O. i M. N. nadal istnieją istotne różnice. Obowiązkiem Sądu było precyzyjne wskazanie w jakiej części daje wiarę depozycjom każdej z ww. osób i w jakim części je odrzuca oraz wyczerpujące wyjaśnienie swojego stanowiska w tym zakresie.

Tymczasem Sąd posłużył się w tej kwestii pojęciami wysoce nieostrymi, wskazując jedynie, że w „przeważającej” mierze – jako polegająca na prawdzie - uwzględnił wyjaśnienia K. O., a następnie, że depozycjom M. N. w „przeważającej” części należy dać wiarę (str. 88, 94 uzasadnienia).

Z dalszych rozważań wynika pośrednio, że Sąd skłaniał się do uwzględnienia wersji wydarzeń przedstawionej przez M. N., jednak stanowisko to nie zostało należycie uzasadnione, a ponadto nie jest ono konsekwentne. Przykładowo, M. N. nie przyznał się w toku procesu do popełnienia przestępstwa na terenie KS (...) (z pkt XIII wyroku), kwestionując swoją obecność w tym miejscu.

Wyjaśnienia K. O. są jedynym dowodem wskazującym na udział M. N. w powyższym przestępstwie. Jednak Sąd przyjął w swoich ustaleniach, iż M. N. był jednym z współsprawców tegoż przestępstwa (str. 19).

Z kolei co do przestępstwa z pkt XII komparycji wyroku (rozbój na terenie Ł.), to K. O. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tegoż czynu, natomiast Sąd oparł swoje ustalenia w tej mierze na obciążających O. wyjaśnieniach M. N..

Sąd I instancji nie tylko nie przytoczył żadnych argumentów na poparcie przyjętego stanowiska co do wiarygodności K. O. i M. N. w obrębie czynów opisanych w pkt XII i XIII ale też, co bardziej istotne, nie wyjaśnił dlaczego nie dając wiary relacjom O., co do czynu z pkt XII wyroku oraz relacjom oraz M. N. co do czynu z pkt XIII, jednocześnie daje wiarę zeznaniom i wyjaśnieniom ww. osób w pozostałym zakresie, obciążającym oskarżonych L. T. i D. B., oraz dlaczego, tym samym, kwestionuje wiarygodność wyjaśnień ww. oskarżonych.

Jest zatem oczywistym, że Sąd, nie tylko nie dokonał wnikliwej oceny poszczególnych wyjaśnień i zeznań K. O. i M. N., ale też nie ocenił tych dowodów we wzajemnej korelacji oraz w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Tylko taka, wyczerpująca, ocena mogłaby pozwolić na wyciągnięcie prawidłowych wniosków w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych T. i B..

Wszelako jak wynika z pisemnych motywów wyroku, tego rodzaju rzeczowa, merytoryczna, ocena została w znacznej mierze zastąpiona niewiele mówiącymi ogólnikami. Na przykład na stronie 88 uzasadnienia stwierdza się, że Sąd dał wiarę m. in. wyjaśnieniom K. O., w części w której znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym stanowiącym

podstawę poczynionych na wstępie ustaleń faktycznych, zaś we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia wskazuje się, że stan faktyczny został ustalony właśnie (częściowo) na podstawie wyjaśnień m. in. K. O. (k. 38). W ten sposób proces rozumowania Sądu powrócił w zasadzie do punktu wyjścia. W tej sytuacji nie sposób nie przyznać racji, stanowisku zawartemu w obu środkach odwoławczych, iż uzasadnienie wyroku kończy się dokładnie w tym miejscu w którym powinno się zaczynać.

Warto w tym miejscu przypomnieć, że obowiązkiem Sądu orzekającego jest dokonanie, z taką samą starannością i dokładnością oceny zarówno tych dowodów, na których opiera on swoje ustalenia faktyczne, jak i tych które odrzuca.

Tymczasem, jak wynika z treści pisemnego uzasadnienia wyroku, Sąd I instancji po prostu uchylił się od oceny szeregu dowodów i okoliczności, które nie potwierdzały ustaleń faktycznych.

Wskazuje na to chociażby stwierdzenie ze str. 47 uzasadnienia wyroku, że zeznania m. in. świadków Ł. J., P. G. (1), M. J. (1) i A. O. (1) nie miały znaczenia dla poczynionych w sprawie ustaleń i dalsze, jeszcze bardziej dobitne, sformułowanie ze str. 111 uzasadnienia, iż zeznania m. in. L. J., P. G., M. J. i A. O. nic istotnego do sprawy nie wniosły, dlatego Sąd odstąpił od ich oceny.

Tego rodzaju zdawkowe odniesienie się do zeznań świadków – którzy, zgodnie z ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku, mieli brać udział w popełnianiu szeregu przestępstw (m. in. z pkt 14, 15, 18, 23, 24, 25, 26, 27, 34 i 35 komparycji wyroku), wspólnie i w porozumieniu m. in. z D. B. i Ł. T. a także O. i M. N. – budzi zdecydowaną dezaprobatę. Świadkowie ci, nie przyznając się do udziału w ww. przestępstwach, zakwestionowali zarazem fakty i okoliczności przedstawione w zeznaniach i wyjaśnieniach innych osób (w tym K. O. i M. N.), które zostały wprowadzone do podstawy dowodowej wyroku.

Obowiązkiem Sądu było w tym przypadku dokonanie jednoznacznej oceny, czy zeznania ww. świadków uznaje za wiarygodne, czy też nie daje im wiary, oraz uzasadnienie swojego stanowiska. Natomiast arbitralna decyzja Sądu o odstąpieniu od oceny zeznań świadków m. in. L. J., P. G., M. J. i A. O., stanowi oczywistą obrazę przepisów art. 4, 7, 410 i 424 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Krytycznie należy się też odnieść do, zaprezentowanej w motywach wyroku, lakonicznej oceny zeznań bezpośrednich świadków przestępstw opisanych w akcie oskarżenia. Sąd ogranicza się w tej mierze do stwierdzenia, że zeznania tych świadków w pełni zasługują na uwzględnienie m. in. dlatego, że przedstawione przez nich wersje poszczególnych wydarzeń w znacznej mierze korespondują z relacjami K. O., M. N. i innych osób. Wszelako, jak trafnie wskazano w apelacjach, akurat co do kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestii składów osobowych tj. ilości i tożsamości sprawców poszczególnych przestępstw, zeznania szeregu świadków (pokrzywdzonych) nie są w pełni spójne z zeznaniami i wyjaśnieniami M. N. i K. O.. W szczególności należy podkreślić w tym kontekście, że osoby pokrzywdzone czynami, opisanymi w pkt 11, 12, 15, 18, 21, 25, 34 i 35 komparycji wyroku, wskazywały w swoich zeznaniach na mniejszą ilość sprawców poszczególnych przestępstw od tej którą przyjęto w ustaleniach faktycznych wyroku, opartych przede wszystkim na zeznaniach i wyjaśnieniach M. N. i K. O..

Sąd był zobligowany w takiej sytuacji do dokładnego zweryfikowania materiału dowodowego w tym zakresie, poprzez zbadanie i rozważania, czy rozbieżności pomiędzy ilościami sprawców wskazywanymi, z jednej strony przez pokrzywdzonych, a z drugiej strony przez osoby obciążające D. B. i Ł. T. (w tym N. i O.), wskazują na niewiarygodność relacji tych osób, czy też raczej są one, w odniesieniu do poszczególnych przypadków, wynikiem odmiennych możliwości postrzegania przedmiotowych zdarzeń lub też skutkiem zniekształceń powstałych w procesie ich zapamiętywania.

Brak pogłębionej analizy i oceny zeznań świadków poszczególnych przestępstw w korelacji z pozostałymi dowodami w tym z wyjaśnieniami oskarżonych, jest szczególnie jaskrawo widoczny w zakresie dotyczącym zeznań, pokrzywdzonego czynem z pkt XII wyroku, J. H. (1).

Zeznania tegoż świadka, zblokowane w jednej grupie z zeznaniami nieomal dwustu innych świadków, zostały poddane kilkudzaniowej ocenie, sprowadzającej się w istocie do stwierdzenia, iż zeznania wszystkich tych świadków zasługują na wiarę (str. 97 – 101 uzasadnienia). Analiza poszczególnych zeznań świadka J. H. (1) wskazuje jednak na pewne rozbieżności – pominięte w rozważaniach Sądu II instancji – które mogą mieć wpływ na ocenę wiarygodności zgromadzonego materiału dowodowego. Początkowo świadek zeznał, iż do salonu gier w którym pracował weszło trzech młodych mężczyzn których nie znał i wcześniej ich nie widział (k. 5025). Następnie po okazaniu mu wizerunków m. in. D. B., K. O., M. N., Ł. T., R. J. i M. W. nie rozpoznał nikogo podobnego do sprawców napadu opisanego w pkt XII (k. 4744).

Natomiast podczas rozprawy świadek J. H. stwierdził, że zna D. B., Ł. T., M. W. i R. J. jako osoby grające u niego na automatach (k. 9001). Jego zdaniem jednym ze sprawców ww. przestępstwa był K. O., którego widział podczas napadu pierwszy raz (k. 9000v - 9001v). Pozostałych dwóch sprawców świadek „nie był pewien” (k. 9001). Nie trudno zważyć, że końcowa relacja ww. świadka, z jednej strony podważa wyjaśnienia K. O. dotyczące jego nieobecności w trakcie rozboju opisanego w pkt XII, a z drugiej strony pozostawia niewyjaśnioną kwestię udziału w tym przestępstwie pozostałych oskarżonych tj. D. B., Ł. T..

Sąd I instancji dopuścił się zatem w tym zakresie podwójnego błędu zaniechania, najpierw nie badając i nie wyjaśniając, w toku postępowania dowodowego, czy świadek J. H. wyklucza by wśród sprawców, którzy wtargnęli do salonu mogli być (podobno znani mu wcześniej) Ł. T. i D. B., a następnie nie poddając powyższej kwestii starannej analizie w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym (np. wyjaśnienia M. N. k. 3987) i uchylając się od wnikliwej oceny zeznań ww. świadka w ramach uzasadnienia wyroku.

O tym, że w procesie oceny materiału dowodowego Sąd, z obrazą reguł określonych w art. 7 i 410 k.p.k., pominął szereg okoliczności i dowodów mogących rzutować na ostateczny kształt rozstrzygnięcia, świadczy, dostrzeżona w obu apelacjach, kwestia braku jakichkolwiek rozważań dotyczących motywacji, którą mogły kierować się osoby obciążające oskarżonych D. B. i Ł. T. (w zasadzie dotyczy to tylko M. N. i K. O. oraz co do jednego czynu M. S. (2)). W tym zakresie za okoliczność wymagającą szczególnie wnikliwego zbadania i wyjaśnienia uznać należy, wskazywany przez świadków i oskarżonych konflikt pomiędzy M. N. i K. O., z jednej, oraz Ł. T. i D. B., z drugiej strony.

Najbardziej rażącym zaniechaniem Sądu I instancji w omawianym obszarze jest zupełne lekceważenie, nader istotnych okoliczności, związanych z ewentualnymi próbami wpływania przez K. O. i M. N. na kształt zeznań i wyjaśnień innych osób zeznających w niniejszej sprawie. Przykładowo oskarżony R. J. twierdzi, że K. O. namawiał go do składania fałszywych wyjaśnień obciążających innego oskarżonego (k. 8714). Natomiast świadek M. S. zeznał, że na treść jego wyjaśnień próbował wpływać M. N. – „chciał żebym w swoich zeznaniach pogrążył B.” (k. 10732).

Z kolei jak wynika z zeznań M. N., składanych przed Sądem I instancji, K. O. skontaktował się z nim w toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie i przekazał mu zeszyt (kartkę) „gdzie pisał kogo obciążać a kogo nie” (k. 10691v). Swoje oświadczenie w tej kwestii M. N. opatrzył zagadkowym komentarzem, iż „oskarżeni powinni być z tego zadowoleni, bo nie mają tych zarzutów”. Również K. O. przyznał, iż kontaktował się z M. N. w toku śledztwa (k. 8571).

Truizmem będzie stwierdzenie, że w zaistniałej sytuacji procesowej, gdzie zeznania i wyjaśnienia M. N. i K. O. stanowią przytłaczającą część materiału dowodowego obciążającego pozostałych oskarżonych, kwestia styczności tych osób w toku postępowania i ewentualnego ustalania wspólnych wersji wydarzeń, ma niezwykle istotne znaczenie dla oceny wiarygodności ich relacji dotyczących poszczególnych przestępstw. Tymczasem Sąd I instancji w zupełności zbagatelizował obowiązek wnikliwego zbadania i wyjaśnienia wszelkich okoliczności związanych z powyższą kwestią, zarówno na etapie postępowania dowodowego jak i w ramach, przedstawionej przez siebie w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.

Godzi się zauważyć, że kartka zeszytu o której mówił M. N. znajduje się w aktach sprawy, jednak Sąd nie tylko nie poddał treści tego dowodu niezbędnej analizie i ocenie, ale nawet nie ujawnił go w toku postępowania dowodowego

(k. 3990). W efekcie Sąd nie starał się nawet w minimalnym stopniu wyjaśnić nasuwających się na powyższym tle wątpliwości, co do charakteru pozaprosesowego kontaktu pomiędzy M. N. i K. O. – czy była to ze strony K. O., próba skłonienia M. N. do fałszywego obciążania pozostałych oskarżonych sprawstwem przestępstw, w których nie brali oni udziału, czy też jedynie forma przypomnienia M. N. jak kształtowały się rzeczywiste składy osobowe współsprawców przestępstw, które popełniał on wspólnie m. in. z K. O. oraz czy w ogóle (i ewentualnie w jakim stopniu) M. N. skorzystał z informacji zawartych w ww. kartce w czasie składania wyjaśnień. Nie można przy tym zapominać, że ww. kartkę papieru zapisaną przez K. O. ujawnił w toku postępowania sam M. N., a z jego zeznań nie wynika w sposób jednoznaczny, czy potwierdza on fakt popełnienia przez L. T. i K. B. tych przestępstw, które są im przypisywane przez K. O. w ramach ww. kartki, lub też czy w ogóle ma jakąkolwiek wiedzę na temat opisywanych w tejże kartce przestępstw.

Podsumowując dotychczasowe rozważania stwierdzić należy, że przedstawiona w uzasadnieniu wyroku ocena dowodów nie odpowiada wymogom określonym w art. 7 i 410 k.p.k. a zarzuty obrazy tychże przepisów wyartykułowane w petitum omawianych apelacji w powiązaniu z zarzutem obrazy art. 424 k.p.k. są w pełni zasadne i zostały poparte, w przeważającej części, trafnymi argumentami.

O ile chodzi o zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych to podnieść trzeba, że - mając na względzie te omówione wyżej uchybienia zaskarżonego wyroku, stanowiące obrazę przepisów prawa procesowego (zwłaszcza w zakresie zasad rządzących oceną materiału dowodowego i reguł sporządzania jego uzasadnienia) – rozpoznawanie tych zarzutów byłoby przedwczesne i niecelowe. Wypada w tym kontekście jeszcze raz przypomnieć, że dla oceny trafności ustaleń faktycznych wyroku koniecznym jest, przede wszystkim, stwierdzenie, że okoliczności faktyczne, które włączono do podstawy wyroku, zostały w sposób niewadliwy ujawnione w postępowaniu dowodowym i że przeprowadzone dowody zostały następnie poddane wszechstronnej i bezbłędnej ocenie, przedstawionej wyczerpująco w uzasadnieniu wyroku, sporządzonym zgodnie z rygorami z art. 424 k.p.k.

Jak wyżej wykazano, powyższym wymogom Sąd I instancji nie sprostał, co pozbawiło Sąd odwoławczy możliwości przeprowadzenia właściwej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku i w efekcie, możliwości merytorycznego ustosunkowania się do trafności tego rozstrzygnięcia w zakresie podstawy faktycznej i prawnej skazań oskarżonych D. B. i Ł. T. – co przesądziło o konieczności uchylenia wyroku w odniesieniu do tych oskarżonych.

Powyższe uwagi w pełnym zakresie odnoszą się do możliwości skontrolowania przedmiotowego wyroku, w części zaskarżonej co do winy, przez obrońcę oskarżonego M. W. (1), to jest w zakresie rozstrzygnięć dotyczących zarzutów z pkt VI i VII komparycji wyroku.

Również bowiem w części dotyczącej czynów opisanych w pkt VI i VII wyroku pisemne uzasadnienie wyroku jest na tyle lakoniczne, iż nie spełnia w minimalnym stopniu wymogów określonych w art. 424 § 1 k.p.k. - co w efekcie uniemożliwiło Sądowi Apelacyjnemu ocenę o trafności stanowiska Sądu I instancji skutkującego skazaniem M. W. (1) za popełnienie ww. czynów. Już w ramach konstruowania stanu faktycznego sprawy Sąd zignorował konieczność uszczegółowienia czynności wykonywanych przez oskarżonego M. W. i jego roli w realizacji znamion czynu. Przykładowo w odniesieniu do czynu z pkt VI komparycji wyroku ustalono jedynie, iż M. W. siedział w samochodzie (...) należącym do M. N., w czasie gdy K. O. i K. K. udali się na pobliską posesję i zabrali w celu przywłaszczenia pojazd marki (...) należący do Ł. K. (str. 36).

Analogicznie jak w przypadku omawianych wcześniej przestępstw, przypisanych Ł. T. i D. B. Sąd I instancji nie przyporządkował poszczególnych dowodów poszczególnym elementom przyjętego stanu faktycznego. W efekcie Sąd ten nie wskazał, stosownie do reguł z art. 424 § 1 k.k. jakie dowody i w jakim zakresie przesądziły o uznaniu J. W. za winnego czynów opisanych w pkt VI i VII komparycji wyroku. Sąd I instancji nie przeprowadził w tej mierze jakiegokolwiek analizy i oceny materiału dowodowego, i w związku z tym nie sposób poddać skutecznej kontroli toku rozumowania tegoż Sądu, prowadzącego do uznania, iż J. W. wyczerpał znamiona przestępstw art. 278 § 1 i 279 § 1 k.k. określonych w pkt VI i VII wyroku.

Analiza pisemnych motywów wyroku pozwala co najwyżej na stwierdzenie, że dowodami, które mogłyby wskazywać na sprawstwo i winę oskarżonego W. w zakresie czynów z pkt VI i VII wyroku są wyjaśnienia tych sprawców, którzy przyznali się do udziału określonych tam przestępstwach czyli K. O., M. N., K. K.. Jak jednak podniesiono, Sąd nie wskazał (analogicznie jak w przypadku przestępstw przypisanych innym oskarżonym), które z fragmentów obszernych (kilkusetstronicowych) i często rozbieżnych wyjaśnień tych osób wprowadzono do podstawy dowodowej ustaleń faktycznych dotyczących konkretnych czynów z art. VI i VII komparycji wyroku przypisanych M. W..

Ze streszczeń wyjaśnień powyższych osób, zawartych w uzasadnieniu wyroku, również nie wynika wprost na czym polegał udział M. W. w przypisanych mu czynach z pkt VI i VII. Na przykład w cytowanych w tym zakresie wyjaśnieniach K. K., który przyznał się do popełnienia czynu z pkt VI mówi się jedynie o udziale w tym przestępstwie K. O., M. N. i R. J. (str. 79 uzasadnienia). Z kolei K. O. przyznając się do czynu z pkt VI miał, zgodnie z treścią uzasadnienia wyroku, mówi o udziale jeszcze innych osób tj. M. N., Ł. T. i M. S. (str. 49 uzasadnienia). Zachodzi w związku z tym uzasadniona obawa, że Sąd, przytaczając w uzasadnieniu wyroku (zupełnie zbędnie), obszerne (często niespójne) fragmenty wyjaśnień K. O. i innych osób, nie zweryfikował w żadnej mierze numeracji opisywanych w tych wyjaśnieniach czynów (nie przyporządkował tych czynów numeracji zastosowanej w akcie oskarżenia a następnie w wyroku), co sprawia, że powyższe partie pisemnych motywów w zupełności tracą swą wartość poznawczą i wręcz utrudniają skuteczną kontrolę instancyjną zapadłego orzeczenia.

Dodać należy, że w polu uwagi Sądu nie znalazła się dość istotna okoliczność mogąca rzutować na ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. W. – który, nie przyznając się do czynu z pkt VII wyroku i w zasadzie do czynu z pkt VI (wskazuje on na swoje, jedynie bierne uczestnictwo w tym wydarzeniu) - przyznał się zarazem do popełnienia o wiele poważniejszych przestępstw tj. jak rozbój na ul. (...), gdzie zrabowano mienie o wartości 60 tys. zł oraz do włamania na teren budowy przy ul. (...).

Reasumując stwierdzić należy, że przyczyny które legły u podstaw uchylecia wyroku w odniesieniu do Ł. T. i D. B. - przede wszystkim brak możliwości przeprowadzenia rzetelnej kontroli trafności poszczególnych rozstrzygnięć (a tym samym trafności zarzutów apelacyjnych), z uwagi na mankamenty uzasadnienia wyroku oraz nieprzeprowadzenia należytej oceny istotnych dla tych rozstrzygnięć dowodów – przemawiają również za koniecznością uchylecia tegoż wyroku codo oskarżonego M. W. w zakresie zarzutów z pkt VI i VII komparycji wyroku.

Z drugiej strony, tak jak powiedziano na wstępie, wniosek apelacyjny o zmianę zaskarżonego wyroku wobec M. W. poprzez jego uniewinnienie od popełnienia czynów opisanych w pkt VI i VII komparycji wyroku uznać należy za przedwczesny, tym bardziej, że nie można na obecnym etapie procesu przesądzić, iż wyrok skazujący ww. oskarżonego za powyższe czyny był wyraźnie niesłuszny. Skoro jednak do jego wydania, w zakresie czynów z pkt VI i VII, doszło w sposób sprzeczny z podstawowymi zasadami poprawnego procedowania, to jest oczywistym, że orzeczenie w tej części nie mogło się ostać.

Rozpoznanie środków odwoławczych w zakresie omawianych dotychczas uchybień jest wystarczające do wydania orzeczenia o uchyleniu zaskarżonego wyroku w części dotyczącej Ł. T. (1) i D. B. (1) (czyli w zakresie wszystkich rozstrzygnięć odnoszących się do skazania ww. oskarżonych za wszystkie przypisane im czyny) oraz w części dotyczącej M. W. (1), w zakresie rozstrzygnięć co do zarzutów określonych w pkt VI i VII komparycji wyroku.

Sąd ponownie rozpoznający sprawę w tym zakresie uwzględni wyżej zaprezentowane uwagi, i, po przeprowadzeniu wyczerpującego postępowania dowodowego, dokona wnikliwej, zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k., oceny materiału dowodowego oraz precyzyjnie ustali stan faktyczny i prawny odnośnie ww. czynów. Sąd ten winien zarazem zważyć, że w toku ponownego rozpoznawania sprawy nie jest koniecznym powtarzanie postępowania dowodowego w pełnym zakresie. Stosownie do uregulowania z art. 442 § 2 k.p.k. Sąd I instancji winien skoncentrować się na tych dowodach, które w świetle niniejszych motywów, miały wpływ na uchylenie zaskarżonego wyroku tj. przede wszystkim dowodach z zeznań i wyjaśnień osób bezpośrednio lub pośrednio obciążających oskarżonych D. B., Ł. T. i M. W.. Nie można też pominąć przeprowadzenia dowodów z zeznań osób pokrzywdzonych, które mogą być przydatne dla weryfikacji

relacji ww. osób w zakresie dotyczącym składu osobowego grup sprawców realizujących poszczególne przestępstwa (ich ilości i ewentualnie tożsamości), ze szczególnym uwzględnieniem dowodu z zeznań świadka J. H., oraz dowodów z zeznań tych osób, które w świetle aktu oskarżenia, miały być współsprawcami przestępstw przypisanym oskarżonym a także nieujawnionego w dotychczasowym postępowaniu, dowodu w postaci pisemnej informacji (zapisanej kartki papieru), którą K. O. miał przekazać M. N. w toku procesu w przedmiotowej sprawie.

Ponowne rozstrzygnięcie Sądu należy poprzedzić wszechstronną, staranną i zgodną z zasadami z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. oceną całokształtu materiału dowodowego, mogącego mieć istotny wpływ na kształt rozstrzygnięcia, zaś wyniki tejsze oceny winny być logicznie i wyczerpująco przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie to nie może się ograniczać do bezrefleksyjnego przytaczania (streszczania), niezwykle obszernych i często niespójnych, wypowiedzi zawartych w protokołach przesłuchań i konfrontacji przeprowadzanych w toku postępowania przygotowawczego, lecz winno polegać w tej mierze na wskazaniu, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione w odniesieniu do poszczególnych przestępstw przypisanych oskarżonym, połączonym z precyzyjnym przyporządkowaniem tych faktów konkretnymi dowodom i, w razie potrzeby, dokładnym wskazaniem w jakim zakresie dany dowód, stanowi podstawę dokonanych ustaleń. Sąd musi zatem swoje stanowisko umotywić w sposób wyczerpujący, uporządkowany oraz zgodny z wymogami art. 424 k.p.k. i tym samym umożliwiając ewentualną kontrolę instancyjną.

Przechodząc do omawiania wniesionych apelacji, w zakresie jakim nie miały one wpływu na uchylenie zaskarżonego orzeczenia stwierdzić należy, że bezpodstawny jest zawarty w apelacji obrońcy M. W. wniosek o znaczne obniżenie kary i środka karnego za czyny opisane w pkt VIII i IX komparacji wyroku. Przede wszystkim zważyć należy, że zaskarżony wyrok, w zakresie odnoszącym się do M. W., nie zawiera jakiegokolwiek rozstrzygnięcia dotyczącego środka karnego (art. 39 k.k.).

Nadto nie sposób uznać, jak wywodzi skarżący w uzasadnieniu apelacji (str. 7) orzeczonych wobec oskarżonego kar za rażąco niewspółmiernie surowe – skoro wymierzone mu zostały kary pozbawienia wolności w rozmiarze równym minimalnemu zagrożeniu za dane przestępstwo – tj. w wysokości 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. – z pkt VIII wyroku (przy zagrożeniu ustawowym od 1 roku do 10 lat) oraz w wysokości 2 lat za czyn z art. 280 § 1 k.k. z pkt IX wyroku (przy zagrożeniu od 2 do 12 lat). Z pewnością nie rażą też nadmierną surowością wymierzone kary grzywny, gdzie ustalono stawkę dzienną na najniższym przewidzianym w ustawie poziomie 10 zł, zaś liczba stawek dziennych grzywny - 80 za czyn z art. 279 k.k. i 100 zł za czyn z art. 280 § 1 k.k.- nie może być uznana za niewspółmiernie wygórowaną.

Z rażąco surową niewspółmiernością kary za dane przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw zawartych w przepisie art. 53 k.k. i następnym.

Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako karę rażąco niesprawiedliwą z uwagi na jej surowość.

Jak wskazano powyżej, kar wymierzonych M. W. za czyny z pkt VIII i IX w żadnym razie nie można uznać za rażąco surowe i to również wówczas jeżeli uwzględni się, przy ocenie trafności wymiaru tych kar, okoliczności na które powołał się skarżący w apelacji.

W ocenie Sądu odwoławczego, takie okoliczność jak - posiadanie przez M. W. statusu sprawcy młodocianego i przyznanie się do części zarzucanych mu przestępstw oraz jego rola w popełnianiu - tych przestępstw i poprawne zachowanie w okresie po ich popełnieniu nie uzasadniają stanowiska, iż Sąd I instancji był zobligowany do wymierzenia mu kar niższych od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia w trybie art. 60 § 1 k.k. Nawet więc jeżeli przyjąć, że Sąd I instancji nie rozważył powyższych okoliczności – skoro nie napisał o nich wprost w części uzasadnienia wyroku poświęconej wymiarowi kary – to i tak uchybienie

takie nie może być, wbrew oczekiwaniom skarżącego, uznane za przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 2 lub 3 k.p.k. gdyż nie mogło mieć ono wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Jest też oczywistym, że nie można mówić w tym wypadku o obrazie przepisów prawa materialnego, czyli jak to wskazano w pkt II apelacji o naruszeniu art. 54 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 10 k.k. poprzez ich niezastosowanie. Przypomnieć bowiem należy, że przepis art. 54 § 1 k.k. nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej zakaz lub nakaz określonego postępowania) a zatem jego obraza (łącznie z obrazą art. 115 § 10 k.k.) – w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. – nie wchodzi w grę. Przepis art. 54 § 1 k.k. określa natomiast, objętą sferą swobodnego sędziowskiego uznania, dyrektywę wymiaru kary. Dlatego też podważanie oceny Sądu w oparciu o ww. przepis jest możliwe tylko w ramach zarzutu niewspółmierności kary z art. 438 pkt 4 k.p.k. Wszelako, jak już powiedziano, kara którą wymierzono M. W. nie może być - przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynów z pkt VIII i IX, (który Sąd I instancji trafnie ocenił jako wysoki), oraz stopnia zawinienia oskarżonego, a także wszystkich istotnych dla wymiaru kary okoliczności, w tym okoliczności wyeksponowanych przez skarżącego – uznana za rażąco niewspółmiernie surową.

Uchylenie wyroku, w zakresie przypisanych M. W. czynów z pkt VI i VII, pociągało za sobą konieczność orzeczenia nowej kary łącznej obejmującej karę jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wymierzone mu za czyny z pkt VIII i IX. Wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek grzywny w wysokości 10 zł za stawkę Sąd zastosował system absorpcji kar mając przede wszystkim na uwadze ścisły związek podmiotowy, przedmiotowy i czasowy pomiędzy czynami z pkt VI i VII wyroku. Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny zaliczono oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie uznając ją za wykonaną w całości.

Apelacja obrońcy R. J. (1) okazała się w przeważającej mierze bezzasadna tj. w zakresie zarzutów z pkt 1 i 2 oraz po części z pkt 3.

Nie zasługuje w szczególności na akceptację postawiony w pkt 2 apelacji zarzut obrazu przepisów prawa materialnego tj. art. 233 § 1 k.k.

Przede wszystkim należy wskazać, że zarzut obrazu prawa materialnego ma rację bytu tylko wówczas gdy odwołujący się nie kwestionuje treści poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Naruszenie tego prawa polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. W tym przypadku, jak wynika z treści zarzutu z pkt 1 petitum apelacji i jego rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji, skarżący kwestionuje przyjęte przez Sąd I instancji ustalenie, że R. J. dokonując czynnej napaści na pokrzywdzonego T. B., wiedział iż osoba ta jest policjantem tj. funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 223 k.k.

Wypada też odnotować, że stawiając zarzut obrazu prawa materialnego, skarżący skoncentrował się tylko na jednym ze znamion przestępstwa opisanego w art. 223 k.k., tj. działaniu „wspólnie i w porozumieniu”.

Tymczasem dopuszczenie się czynnej napaści może nastąpić, co najmniej, w jednej z dwóch przewidzianych przez kodeks karny postaci. Sprawca albo może działać wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, albo też używać broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu.

Sąd I instancji, uzasadniając powyższe kwestie w sposób wyczerpujący i znajdujący pełne wsparcie w materiale dowodowym wykazał, że w sprawie niniejszej został spełniony drugi z tych warunków – tj. użycie niebezpiecznego przedmiotu.

Za trafne uznać należy w tym względzie stanowisko Sądu I instancji, iż w realiach niniejszej sprawy, oskarżony używając pojazdu mechanicznego, działał niewątpliwie w celu wyrządzenia krzywdy funkcjonariuszowi policji, zaś użyty przez niego samochód osobowy, stanowił niebezpieczny przedmiot o którym mowa w art. 223 § 1 k.k. Swój pogląd Sąd należycie uzasadnił, powołując się w tej mierze na doktrynę i orzecznictwo, które wypracowały podstawowe wskazówki pomocne przy dokonywaniu oceny „niebezpieczności przedmiotu”. Do kryteriów tych należą przede wszystkim cechy przedmiotu - twardość, masa, zdolność do wywoływania skutku w postaci śmierci oraz

poziom realnego zagrożenia porównywalnego z użyciem broni palnej lub noża. Nie ulega wątpliwości, że samochód (...), którym oskarżony ruszył gwałtownie w stronę funkcjonariusza miał – z uwagi na swoje gabaryty i kinetykę – właściwości, których normalnym następstwem jest powstanie realnego zagrożenia dla życia pokrzywdzonego, porównywalnego z użyciem broni palnej lub noża.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, zawartym w pkt 1 apelacji, oskarżony nie mógł nie wiedzieć, iż osoba biegnąca od przodu w stronę jego samochodu jest funkcjonariuszem policji. Zeznania świadków przedmiotowego zdarzenia, które weszły w skład podstawy dowodowej ustaleń faktycznych wyroku i których wiarygodność nie jest przez skarżącego kwestionowana, nie pozostawiają w tej kwestii cienia wątpliwości. T. B. zeznał „Mieliśmy zawieszane na szyi legitymacje służbowe, krzyczeliśmy stój policja .. mieli otwarte szyby .., kierowca na pewno słyszał że jesteśmy z policji” (k. 419) ... kierowca kierował na wprost na mnie żeby mnie wepchnąć w T. ...” (k. 8750v). Analogicznie zeznawał S. U. (k. 417, 9472v) i W. C. (k 429, 9475v). W tej sytuacji nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń ocena Sądu I instancji, który nie dał wiary wyjaśnieniom R. J., w zakresie sprzecznym z materiałem dowodowym przyjętemu za podstawę ustaleń faktycznych, dotyczących m. in pkt 51 komparycji wyroku, czyli również dowodom w postaci zeznań ww. świadków.

W konsekwencji za bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, sformułowany w pkt 1 petitum apelacyjnym, która miałaby polegać na nierozważeniu okoliczność mogących wskazywać, że oskarżony nie wiedział, iż jest zatrzymywany przez funkcjonariuszy policji. Przy tym argumentacja przytoczona w tej mierze przez skarżącego nie znajdują oparcia w realiach niniejszej sprawy. Skarżący sugeruje, że u oskarżonego mogła się wówczas pojawić myśl, iż to bliżej nieokreślona osoba, nadbiegająca z bronią, chce mu wyrządzić krzywdę za któreś z przestępstw wyrządzonych wcześniej (pkt 1 apelacji). Tymczasem z ujawnionych w sprawie wyjaśnień oskarżonego wynika, iż oskarżony nie miał wówczas żadnych wrogów, którzy mają broń palną i mogliby jej użyć przeciwko niemu (k. 71). Oskarżony twierdził, że najechał na policjanta gdyż się przestraszył „bo oni nagle zaczęli do mnie strzelać i chciałem uciec” (k. 7068). Jest oczywistym, że powyższe relacje znacząco odbiegają od hipotetycznych koncepcji skarżącego, przedstawionych w pkt 1 apelacji, jak też - w zakresie dotyczącym momentu najechania na pokrzywdzonego policjanta (przed a nie po strzale), - są sprzeczne z ustaleniami Sądu opartym na wiarygodnym materiale dowodowym.

Za bezzasadny, co do zasady, uznać należy zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 54 § 1 k.k. sformułowany w pkt 3 apelacji.

Zarzut obrazy prawa materialnego, o czym był już mowa, nie wchodzi w grę w przypadku art. 54 § 1 k.k., który nie ma charakteru normy stanowczej. Podważenie stanowiska Sądu co do wymiaru kary, odwołujące się do tego przepisu, jest możliwe wyłącznie w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary – tj. z ar. 438 pkt 4 k.p.k. a nie z art. 438 pkt 1 k.p.k. Wszelako (analogicznie jak w przypadku M. W.) kary jednostkowe wymierzone R. J. nie noszą cech rażącej surowości, zwłaszcza, jeżeli zważyć, że karty pozbawienia wolności zostały orzeczone na poziomie minimalnego ustawowego zagrożenia (za czyn z art. 280 § 1 k.k. i 279 § 1 k.k.) lub też na poziomie zbliżonym do najniższego zagrożenia (za czyn z art. 278 § 1 k.k., 291 § 1 k.k. i 223 § 1 k.k.). Kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny, wymierzone oskarżonemu R. J., są w ocenie Sądu I instancji, adekwatne do wagi przypisanych mu czynów oraz prawidłowo uwzględniając dyrektywy określone w art. 53 k.k. i nast. – nawet jeżeli dodatkowo rozważy się przy ich wymiarze poszczególne okoliczności przedstawione w apelacji obrońcy oskarżanego.

Nie mniej zauważyć należy, że skarżący w petitum apelacji wniósł o obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności – do 2lat i 5 miesięcy, nie kwestionując rozmiaru poszczególnych kar jednostkowych.

W tym aspekcie wniosek apelacyjny uznać należy za częściowo zasadny. O ile bowiem na rozmiar kar łącznej nie wywierają wpływu okoliczności związane ze stopniem zawinienia za poszczególne przestępstwa oraz ze stopniem ich społecznego niebezpieczeństwa, o tyle zasadnicze znaczenie dla jej wymiaru mają dyrektywy ogólnie i szczeólnoprewencyjne.

Sąd Apelacyjny uznał, że w realiach niniejszej sprawy uwzględnić należy, przy wymiarze kary łącznej, przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanego rozważając w tym zakresie

również okoliczności przytoczone w apelacji skarżącego, odnoszące się do wieku oskarżonego, oraz do jego zachowania w toku procesu i po opuszczeniu zakładu karnego.

W ocenie Sądu karą należyce odzwierciedlającą powyższe kryteria i okoliczności, a także uwzględniającą ścisły związek przedmiotowo podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego, oraz respektującą tzw. wewnętrzną sprawiedliwość wyroku, jest kara łączna 3 lat pozbawienia wolności.

W tym też zakresie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec R. J. ,obniżając wymierzoną mu karę łączną pozbawienia wolności z 4 lat do 3 lat i zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Apelacje obrońców oskarżonego K. O. (1) i zawarte w nich zarzuty, analogicznie jak apelacja R. J. (1), zasługują jedynie na częściowe uwzględnienie tj. w zakresie dotyczących rozmiaru orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.

Za bezzasadne uznać natomiast należy zawarte tam zarzuty i argumenty, w części odnoszącej się do braku rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu orzeczonych kar.

Przepis art. 60 § 5 k.k. wprowadza co prawda możliwość zastosowania warunkowego zawieszenia kary orzeczonej w wymiarze do 5 lat pozbawienia wolności wobec sprawców, co do których zastosowano § 3 art. 60 k.k., jednak tak ujęte warunkowe zawieszenie nie może być żadną regułą. Można je zastosować tylko wtedy gdy okoliczności sprawy i postawa sprawcy uzasadniają przekonanie, iż pomimo niewykonania kar nie popełni on nigdy przestępstwa.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji takich okoliczności wobec K. O. nie dostrzegł. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego, ani okoliczności sprawy, ani postawa sprawcy – w tym fakt, iż nie przyznał się do części przypisanych mu w niniejszym wyroku przestępstw oraz nadzwyczajna intensywność i skala prowadzonej przez niego działalności przestępczej - nie stwarzają wystarczającej podstawy do przyjęcia, iż realną jest przesłanka prognostyczna o której mowa w art. 60 § 5 k.p.k.

Na marginesie godzi się zauważyć, że instytucję określoną w art.

60 § 5 k.p.k. można zastosować jedynie w wypadkach wymierzenia kary pozbawienia wolności w warunkach określonych w art. 60 § 3 i 4 k.k. Już choćby z tego względu, wysuwany w obu apelacjach, postulat warunkowego zawieszenia wszystkich kar wymierzonych oskarżonemu (a więc jak należy rozumieć również kar grzywny i kar orzeczonych bez zastosowania art. 60 § 3 lub 4 k.k.) uznać należy za bezpodstawny.

Na akceptację zasługuje natomiast zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary pozbawienia wolności, rozpatrywany w aspekcie – postawionego w apelacji drugiego obrońcy K. O. adw. Ł. C. – wniosku o złagodzenie kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie jej w innym (niższym) rozmiarze.

Zastrzec jednak należy, że zarzut rażącej surowości kary pozbawienia wolności nie może być w tym przypadku skutecznie podnoszony wobec rozstrzygnięć dotyczących poszczególnych kar jednostkowych, które, albo zostały orzeczone, przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 6 k.k., w wysokości znacznie niższej do progu ustawowego zagrożenia, albo też (jak np. w wypadku czynu z pkt XII wyroku) w wysokości zbliżonej do minimalnego pułapu tegoż zagrożenia.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny - mając przede wszystkim na uwadze dyrektywy ogólnie i szczególnie prewencyjne oraz rozważając w tym zakresie wszelkie istotne okoliczności przytoczone w obu apelacjach, w tym ścisłą współpracę oskarżonego z organami ścigania i jego postawę w toku procesu, a także uwzględniając ścisły związek czasowy oraz podmiotowo - przedmiotowy przypisanych oskarżonemu czynów jednostkowych, jak też respektując konieczność zachowania tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku – zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności z 4 lat do 2 lat i 8 miesięcy.

W pozostałym zakresie wyrok wobec oskarżonego K. O., podobnie jak wobec pozostałych oskarżonych R. J. i M. W., został utrzymany w mocy z tym, że dokonano niezbędnej modyfikacji opisu poszczególnych czynów związanej z częściowym uchYLENIEM wyroku wobec oskarżonych T. i B. i W. oraz z wyłączeniem do odrębnego rozpoznania sprawy

K. K., a także skorygowano datę popełnienia czynu z pkt XLI komparycji wyroku i poprawiono kwalifikację prawną czynu z pkt I komparycji wyroku.

Ponieważ w toku postępowania odwoławczego K. O. złożył tzw. apelację osobistą, należy nadmienić, iż zarzuty i argumenty tam zawarte były już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego zawartych w niniejszych motywach.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.